

Forum studențesc

revistă a u.a.s.c. din centrul universitar timișoara • anul VI • nr. 8 (40) septembrie, 1978 • 16 pagini • 2 lei

„Trebuie să facem în continuare totul pentru a înfăptui în cele mai bune condiții programul de revoluționare a învățămîntului nostru de toate gradele, de așezare a lui pe o bază materială și o concepție înaintată care să dea posibilitatea tineretului să își însușească cunoștințele de bază din toate domeniile.”

(din cuvîntarea rostită de tovarășul Nicolae Ceaușescu la deschiderea anului de învățămînt 1978-1979, Cluj-Napoca, septembrie 1978).

O nouă calitate a muncii noastre

Noul an universitar a demarat odată cu vibranta cuvîntare de deschidere rostită de secretarul general al partidului, președintele țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu, la marele miting din municipiul Cluj-Napoca. Participarea secretarului general al partidului, intrată deja în tradiție, la festivitățile prilejuite de deschiderea noului an de învățămînt demonstrează, încă o dată, rolul important pe care îl acordă conducerea de partid și de stat, personal tovarășul Nicolae Ceaușescu, școlii și slujitorilor ei, în vasta activitate de pregătire a tinerei generații pentru muncă și pentru viață, de formare a omului nou, constructor conștient al societății socialiste și comuniste, cu o conștiință înaintată, revoluționară, stăpîn pe cuceririle științei și culturii, puse în slujba bunăstării materiale și spirituale a poporului.

Stadiul actual de dezvoltare a societății omenești impune, în țara noastră, într-un cincinal al revoluției tehnico-științifice, o politehnizare a învățămîntului de toate gradele, singura modalitate de a face față mersului rapid al cunoașterii umane. Se impune, cu pregnanță, ca viitorul specialist, din oricare domeniu ar fi, să stăpînească bine științele fundamentale, să cunoască istoria și cultura patriei noastre. Avem ne-

voie de specialiști, buni tehnicieni, buni ingineri, buni cercetători, dar pregătiți multilateral, tineri cu un orizont larg de cunoștințe, cu o perspectivă clară despre lume și viață.

Increderea pe care ni-o acordă partidul și statul nostru, materializată în condițiile, dintre cele mai bune, de viață și studiu, obligă la un efort și mai susținut de a ridica calitativ valoarea pregătirii noastre teoretice îmbinată cu creșterea, atît cantitativă dar mai ales calitativă, a activității practice.

Studențimea timișoreană, pe deplin angajată efortului creator al întregului nostru popor, va face totul pentru a transforma munca într-o nouă calitate, superioară, condiție esențială a omului nou, a bunăstării întregului popor.

Exprimînd adeziunea la întreaga politică internă și externă a partidului și statului nostru, urmînd exemplul luminos al președintelui țării, ne angajăm noi, toți studenții centrului universitar Timișoara, români, germani, maghiari, sîrbi și de alte naționalități, să răspundem grijii partidului, statului și poporului, prin rezultate superioare în toate domeniile noastre de activitate!

FORUM STUDENȚESC

Fotografii de GHEORGHE TARȚAN

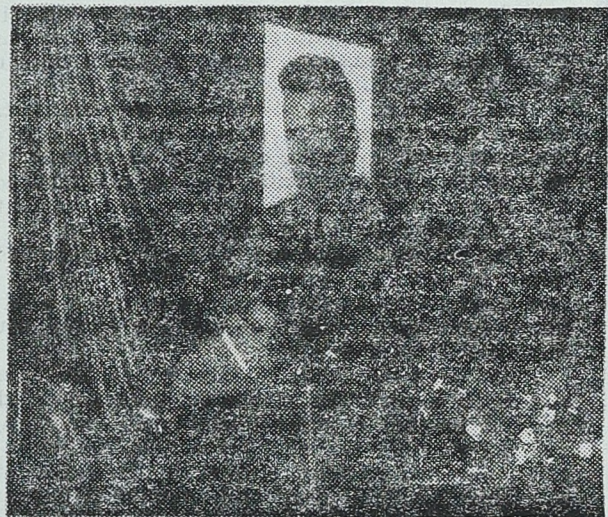
ÎN ACEST NUMĂR VA VEȚI REÎNTÎLNI CU:

GEORGE BOIERU și OVIDIU CORDUNEANU (Comentariu la deschiderea festivă a anului universitar) • GHEORGHE CRISAN („Panoramic”, „Studența mea”, etc.) • MARCEL SĂMĂNȚA („Casa noastră, crește din minile noastre”, „Seminarul timpului liber”) • VALENTIN VIȘAN („Subiective și amestecate”) • EMERIC SZEKELY („Atenție, oameni!” — interviu cu Ecaterina Oproiu) • DANIEL VIGHI („Un mit al lumii”, „Descult pe drumurile culturii”) • IOAN BĂCALETE („Fonograme”, Flashuri dintr-o săptămîină cu tabere) • RODICA TARȚAN („Încă o fracțiune proteică”) • DAN MANOLESCU (Traducere din Somerset Maugham „Omul cu cicatrice”) • IOAN BONTĂU („Orele Agronomiei”) • CORNEL SECU (micro-interviuri de la Festivalul filmului pentru tineret, ediția a II-a)

Fotodată propunem atenției dumneavoastră creațiile literare ale lui CONSTANTIN MĂRĂSCU, ALEXANDRU BERCEANU, MARIANA OPRUȚ, LUCIAN PETRESCU, DUȘAN BAISZKI.

CU OCAZIA DESCHIDERII NOULUI AN UNIVERSITAR, CONSILIUL U.A.S.C. DIN CENTRUL UNIVERSITAR TIMIȘOARA, REDACȚIA REVISTEI „FORUM STUDENȚESC”, VĂ UREAZA MULTE SUCESE LA ÎNVĂȚATURA ȘI ÎN VIAȚĂ!

CONSEMNARI

15 septembrie 1978. Milioane de elevi și studenți, cadre didactice, părinți — practic toți locuitorii țării — au trăit emoția primului sunet de clopoțel în noul an de învățământ, moment sărbătoros — de bilanț și perspectivă — pentru întregul nostru învățământ.

România, conducători ai unor întreprinderi industriale și unități agricole timișene, de cercetare și proiectare, cadre didactice, studenți și elevi, părinți.

Inceputul noului an de învățământ a avut un pronunțat caracter de lucru, de analiză responsabilă a activității, relevându-se faptul că studenții au posibilitatea să facă o școală inginerască compatibilă cu prezentul, dar mai cu seamă cu viitorul — este deci clar că putem discuta despre facultate în termenii pe care i-a impus, justificat și stimulat, tovarășul Nicolae Ceaușescu: „o unitate în care se învață, se produce și cercetează. Aceasta înseamnă, de fapt, a avea un învățământ revoluționar”. Expozițiile din holul Facultății de electrotehnică, al Facultății de mecanică și de la secția de prototipuri și microproducție sînt argumente grăitoare ale activității depuse de cadrele didactice și studenții institutului în spiritul concepției revoluționare care stă la baza învățămîntului nostru, esența căruia o reprezintă legarea școlii de viață, aducerea în școală a modelului vieții, deci, al muncii și situarea învățămîntului în miezul muncii. „Cercetarea științifică din învățămîntul superior a cadrelor didactice și studenților, a colectivelor mixte incluzînd și specialiști din economie — remarcă, în cuvîntul inaugural, rectorul institutului, academician Ioan Anton — constituie una din pirghiile de seamă ale modernizării și dezvoltării învățămîntului, ale orientării

Conștienți de valoarea inestimabilă a ideilor formulate de tovarășul Nicolae Ceaușescu cu privire la menirea istorică a școlii românești, în așa fel încît „indiferent de specializarea pe care și-o alege, un tînar trebuie să cunoască bine științele fundamentale — fizica, matematica, chimia, biologia — fără de care nici un specialist, din nici un domeniu, nu va fi în stare să lucreze la nivelul corespunzător”, studenții Universității timișorene, profund angajați în procesul unor transformări social-politice, fără precedent în istoria noastră, se angajează să devină un puternic nucleu de învățământ, cercetare, de însușire a concepției revoluționare despre lume, de cunoaștere a istoriei și a culturii patriei noastre. În aceste condiții, prin îmbunătățirea permanentă a bazei materiale, a procesului instructiv-educativ și a pregnanței racordării a întregului proces de învățământ la cerințele actualei etape de dezvoltare a societății, cerințele formulate de secretarul general al partidului vor fi transpuse în fapte pe măsura adîncirii și perfecționării continue a muncii fiecăruia.

La Institutul de medicină, în prima zi de an universitar, au fost prezenți în mijlocul studenților tovarășii: Trifon Darie, secretar al Comitetului județean Timiș al P.C.R., prof. dr. doc. Ștefan Gavrilescu, rec-

Sub semnul vibrantului program de acțiune din Cuvîntarea tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU la marele miting din municipiul Cluj-Napoca s-a deschis noul an de învățământ

Acest al treilea an școlar din cadrul actualului cincinal al afirmării plene a revoluției tehnico-științifice, s-a deschis, vestind o nouă etapă de muncă, sub semnul sarcinilor mobilizatoare puse în fața școlii românești de Congresul al XI-lea, Conferința Națională, de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu. De mai bine de un deceniu, prezența conducătorului partidului și statului, la inaugurarea anilor de învățământ, se înscrie printre tradițiile de preț ale școlii românești, iar cuvîntul său, adresat tuturor tinerilor care învață, ca și celor care-i învață, tot de atîția ani — lecția inaugurală, un exemplar A B C al procesului instructiv-educativ.

Cînd secretarul general, la Cluj-Napoca, la deschiderea noului an de învățământ, a subliniat că „problema politehnizării învățămîntului liceal și a învățămîntului universitar — atît tehnic cît și de științe sociale — constituie o necesitate pentru a putea ține pasul cu marșul uriaș al științei, al cunoașterii umane”, am înțeles cu toții că trebuie să acționăm ca într-o școală aparținînd unui cincinal al revoluției tehnico-științifice, pregătindu-ne ca buni specialiști pentru alte cincinale care se anunță și mai puternic înscrise în această revoluție contemporană.

La Institutul politehnic „Traian Vuia” festivitatea inaugurării noului an universitar a fost marcată de prezența tovarășului Mihai Telescu, membru supleant al Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., prim-secretar al Comitetului județean de partid, președintele Comitetului Executiv al Consiliului popular județean Timiș, academician Ioan Anton, rectorul Institutului politehnic, Radu Bălan, prim-secretar al Comitetului municipal de partid, primarul orașului Timișoara, prof. dr. ing. Viorel Negru, secretarul Comitetului de partid din C.U. Timișoara, conf. dr. ing. Gheorghe Crețu, secretarul Comitetului de partid din institut, Ilie Codreanu, prim-secretar al Comitetului județean Timiș al U.T.C., Andea Petru, președintele Consiliului U.A.S.C. din Centrul universitar. Au participat, de asemenea, reprezentanți ai Ministerului Educației și Învățămîntului, Uniunii Tineretului Comunist, Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din

cu precădere spre problemele industriei, ale economiei, fără a neglija nici un moment problemele fundamentale și de mare perspectivă”. Pentru noi, studenții, îmbunătățirile organizatorice și de concepție aduse învățămîntului au creat cadrul unei activități conjugate, prin care baza materială actuală, de o bogăție și diversitate nevisate în trecut, ca și baza ma-

terială de dezvoltare, la fel de bogată, să fie utilizate mai eficient, răspunzînd direct necesităților economiei și exigențelor învățămîntului modern.

La Institutul agronomic în prezidiul adunării au luat loc invitații la această manifestare tradițională, deschiderea festivă a anului universitar, tovarășii Aurel Mihut, secretar al Comitetului județean Timiș al P.C.R., prof. dr. Ștefan Romoșan, rectorul institutului, Traian Șandor, secretar al Comitetului municipal Timișoara al P.C.R., conf. dr. Ioan Pirvu, secretarul Comitetului de partid din institut, alți reprezentanți ai organelor locale de partid și de stat, ai U.T.C. și U.A.S.C.R.

Prin natura specialității în care se formează studenții agronomi, releva în cuvîntul său prof. dr. Ștefan Romoșan, rectorul institutului, colectivul de studenți și cadre didactice activează unitar în învățămînt, cercetare și producție, considerînd că numai așa se poate asigura o pregătire multilaterală viitorilor specialiști. Hotărîrea de a transpune în viață indicațiile secretarului general al partidului, ca fiecare facultate să devină un puternic nucleu de învățămînt, cercetare și producție a reușit și din cuvîntul celorlalți vorbitori, din dorința lor de a pune în balanță cu multă chibzuință, baza didactică și de instruire practică a institutului, potențialul productiv și de cercetare constituit din cadre didactice și studenți, încît să reliefeze optimizarea procesului pregătirii unor specialiști valoroși.

În prezidiul adunării festive, care s-a desfășurat în Aula Magna a Universității cu prilejul debutului acestui an universitar, au luat loc tovarășii: Maria Bradea, membru supleant al C.C. al P.C.R., secretar al Comitetului județean Timiș al P.C.R., prof. dr. Constantin Popa, rectorul Universității, prof. dr. Ioan Cornea, secretarul Comitetului de partid din Universitate, Petru Andea, președintele Consiliului U.A.S.C. din C.U. Timișoara.

torul institutului, prof. dr. ing. Coleta De Sabata, președintele Consiliului educației politice și al culturii socialiste din C.U. Timișoara, prof. dr. Constantin Caloghera, secretarul Comitetului de partid din institut alți reprezentanți ai organelor locale de partid și de stat.

Moment de bilanț și perspectivă, adunarea festivă care a avut loc cu acest prilej a evidențiat prin cuvîntul vorbitorilor hotărîrea de a transpune în viață indicațiile deosebit de prețioase date de tovarășul Nicolae Ceaușescu care, cu binecunoscuta sa grijă de părințe, s-a gîndit la generația tînară care se pregătește să fie folositoare țării. În viziunea politicii partidului, învățămîntul superior pregătește cadrele acestui cincinal, dar, mai cu seamă, ale cincinalelor viitoare — iată de ce se impune cu acuitate ca tot ceea ce se predă în învățămînt să fie în deplină concordanță cu noul în știință, cu noile cerințe ale societății. În alocuțiunea sa, prof. dr. doc. Ștefan Gavrilescu, rectorul institutului, sublinia: „Cercetarea științifică a urmărit găsirea celor mai eficiente tehnologii care să ducă la creșterea nivelului calitativ al asistenței medicale, precum și la valorificarea cercetărilor prin încheierea de contracte cu diverși beneficiari și aplicarea în practica medicală a soluțiilor provenite din cercetare”. În acest context noul an de învățămînt urmează să marcheze și la Institutul de medicină o etapă nouă, calitativ superioară, în îndeplinirea tuturor măsurilor de care depinde revoluționarea învățămîntului românesc.

În telegramele adoptate de studenți și cadrele didactice la sfîrșitul adunărilor festive, adresate COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN, tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, se exprimă angajamentul ferm pe care comunității din centrul universitar Timișoara, cadrele didactice și studenții și-l asumă de a traduce în viață, cu rezultate tot mai bune, sarcinile ce revin școlii, exprimînd, din inimă, recunoștința fierbinte pentru minunatele condiții de studiu, muncă și viață de care beneficiază tînara generație din România socialistă.

GEORGE BOIERU
OVIDIU CORDUNEANU

ECOURI

panoramie

„De la înalta tribună a deschiderii noului an de învățămînt, tuturor tinerilor țării care învață, tovarășul Nicolae Ceaușescu le-a adresat îndemnul revoluționar de a-și aduce o contribuție mai activă la revoluționarea școlii românești. Această investiție de încredere, care-i pune pe tineri în situația de a fi participanți direcți la realizarea unui învățămînt strîns legat de viață, de producție, de cercetare, a devenit din prima zi de an universitar genericul programului de lucru al asociațiilor studenților comuniști. În amfiteatre, laboratoare, ateliere-școală sau la stringerea recoltei, studenții, împreună cu dascălii lor, au făcut prima dovadă că au inaugurat un nou an de învățămînt care va fi dominat de muncă, dăruire, entuziasm și spirit activ, militant”.

RODICA OSTAFICIUC
anul III fizică

„Universul cotidian al studentului de astăzi este cel al formării, al împlinirii sale. Spații de învățămînt corespunzătoare, burse, cămine, cantine, biblioteci, laboratoare și ateliere bine dotate, cluburi, case de cultură, tabere — iată elementele ce conturează realitatea unei studenții de astăzi, a unei vîrste a elanului, a visurilor pe deplin realizabile — parte integrantă din noua vîrstă a țării. Toate aceste eforturi investite se cuvin răsplătite printr-o atitudine responsabilă, prin rezultate meritorii în planul învățării, al pregătirii profesionale și politice de zi cu zi”.

EDDA FRANTZ
anul III pediatrie

„În spiritul cuvîntării rostite de secretarul general al partidului tovarășul Nicolae Ceaușescu, sînt convins că activitatea de cercetare din institutul nostru va marca importante progrese pe linia legării sale nemijlocite cu producția, cu viața. În stațiunea noastră didactică experimentală, în clinicile veterinare vom depune toate eforturile pentru a contribui, prin rezultatele cercetării, la creșterea substanțială a producției. Vom acorda o importanță deosebită folosirii la maximum a bazei de cercetare care ne-a fost pusă la dispoziție, desfășurării unor studii cu aplicare concretă în activitatea de producție”.

TRAIAN IANEȘ
anul II zootehnie

„Baza materială, laboratoarele, atelierele-școală și întreprinderile în care facem practică ne oferă, nouă, viitorilor specialiști, largi posibilități de cunoaștere a mai multor domenii de abordare interdisciplinară a problemelor. Dar, un bun specialist, chiar dacă stăpînește foarte bine cunoștințele de specialitate, fără o pregătire în domeniul științelor fundamentale, a politicii și fără o cultură multilaterală care să-i dea înțelegerea lumii în care trăiește, a perspectivei activității sale, nu va putea spune că este un om complet, omul societății noastre viitoare. Pentru formarea noastră în acest sens trebuie să găsim cele mai eficiente forme, să le îmbunătățim în permanență pe cele existente pentru a îndeplini acest mare deziderat al prezentului și viitorului nostru”.

KOVACS BARNA
anul IV construcții

„Vreau să subliniez sarcinile de mare răspundere care revin în acest an universitar asociațiilor studenților comuniști privind buna desfășurare a activității de autogospodărire în cămine și cantine. Implicarea concretă a asociațiilor în gospodărirea bazei materiale, răspunderea directă a studenților în efectuarea unor activități gospodărești va avea fără îndoială un efect educativ important, va avea un nou climat de muncă și viață în căminele și cantinele studențești”.

IOAN MILITARU
anul IV informatică

Grupaj realizat de:
GEORGE BOIERU ȘI
OVIDIU CORDUNEANU

● Pentru acest an universitar sînt în curs de executare următoarele noi spații de învățămînt: biblioteca Universității, amfiteatrul mare de la Institutul de medicină și un laborator de hidrotehnică... ● Cele trei cămine noi, date în folosință, însumează aproape 2.150 de locuri. Cel de-al patrulea va avea o capacitate de aproape 800... ● Pe Calea Aradului continuă lucrările de construcție a noii facultăți de agronomie... ● Din studiul machetei expuse în holul Facultății de electrotehnică rezultă că în viitorii ani vor beneficia de clădiri noi ale facultăților, studenții constructori și chimiști...

● Vă anunțăm că numărul studenților de la toate formele de învățămînt superior din centrul universitar Timișoara depășește cifra de 20.000... ● Numărul studenților la cursurile de zi este de 16.000... ● Prin decret prezidențial, din 30 VI 1978, s-a conferit Stațiunii didactice și experimentale de pe lângă Institutul agronomic Timișoara, ordinul „Meritul agricol”, clasa I, pentru contribuția adusă la înfăptuirea politicii Partidului Comunist Român de dezvoltare a agriculturii socialiste și pentru realizarea în anul 1977 a 6.017 kg grîu neirigat la hectar. Un succes care obligă la mai mult...

● În cursul lunii octombrie vor avea loc conferințele de dare de seamă și alegeri ale Crucii Roșii... ● A ieșit la pensie tovarășul Aurel Preda, șeful serviciului administrativ al Casei de cultură a studenților. Vom reveni... ● Luna iulie a prilejuit un turneu de vară al cenaclului Facultății de electrotehnică prin câteva din localitățile județului: Lugoj, Făget, Tomești, Buziaș. Dintre participanți amintim pe poezii studenți Mariana Opreu și Traian Pop Traian, cîntăreții folk Marcel Negru, Puiu Munteanu, Daniel Fănățeanu, grupul folk „E”. Momentele vesele au aparținut lui Doru Rădoacă și Doru Cămpănu. Vor rămîne de neuitat, cu siguranță, momentele spectacolului susținut la Tomești, unde au avut loc discuții libere cu spectatorii, spectacol ce a fost urmat de un foc de tabără la Valea lui Liman. Totodată, aici, a avut loc o întâlnire a membrilor cenaclului cu participanții la tabăra de creație organizată de Asociația scriitorilor din Timișoara, concretizată într-un inedit spectacol de muzică și poezie. Un mod util și plăcut de a petrece vacanța studențească. (T.P.)

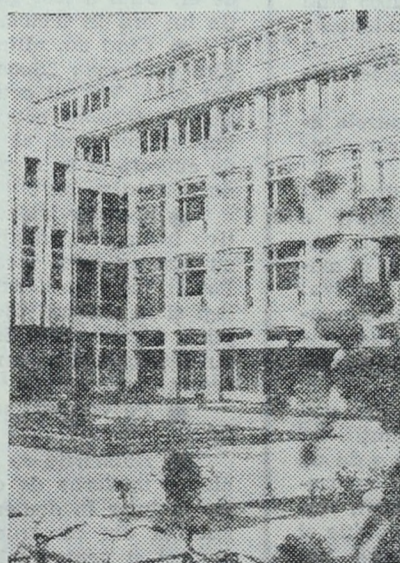
● Secretarul Consiliului U.A.S.C. din C.U. a trecut în rîndul posesorilor de autoturisme. Se precizează că în viitor treburile organizatorice să meargă... ca pe roate...

● Au apărut două noi suplimente ale revistei noastre... ● Primul, **La porțile studenției**, este un ghid pentru candidații la admiterea în învățămîntul superior. Prezentat într-o formulă și prezentare grafică atrăgătoare, un „Forum” de buzunar, el conține informații utile și articole plăcute. Se zice că, urmînd sfaturile din ghid, 128 de candidați de la Electrotehnică au obținut media de admitere 10... ● A doua apariție este dată de editarea caietului de literatură științifico-fantastică, **Paradox**, realizat în colaborare cu cenaclul de specialitate, „H.G. Wells”, de pe lângă Casa de cultură a

studenților. Valoarea materialelor scrise și a semnăturilor prezente, finuta grafică originală îl recomandă ca fiind o lectură plăcută și utilă... ● Misterul legat de apariția numărului 5 al revistei noastre a fost dezleat cu prilejul concursului de admitere...

● Apropos de admitere: sistemul de repartizare pe secții, în ordinea mediilor și după preferințe este bun doar pentru cei cu medii mari (care oricum aveau și în vechea formulă locul asigurat). Pentru cei din zona „fierbinte” el se transformă într-un fel de loz în plic aplicîndu-se cu rezultate bune zicala: „Nu-i pentru cine se pregătește, ci pentru cine se nimereste”. În plus există o repartizare inegală, ca valoare, pe secții (putînd să existe cazuri cînd cele mai mari medii optează în majoritate pentru aceeași secție!). Subiectele pot fi unice pe țară dar oricum sistemul vechi, după părerea noastră era mai echitabil și nu crea probleme. Linia făcea ordine. Aceasta este părerea unui student de anul IV... ● În luna noiembrie vor avea loc lucrările Conferinței a XIV-a a cercurilor științifice studențești. Timișoara va găzdui secțiunea pentru medicină... ● Comitetul Executiv al Consiliului U.A.S.C.R. va organiza la Iași, colocviul „Centralizarea, continuitatea și unitatea statală de la Burebista pînă în epoca modernă”. Centrul universitar Timișoara participă cu 20 studenți care vor susține 4 comunicări...

● O noutate la cazările, din acest an, în căminele studențești: dispoziția de repartizare... ● Cu cîteva zile înaintea începerii noului an s-a încheiat Școala de vară a propagandistilor, tradiționala acțiune organizată de Comisia politico-ideologică a Consiliului U.A.S.C. din C.U. Desfășurată pe parcursul a 3 zile, în prezența și cu sprijinul unor lectori ai Comitetului județean Timiș al P.C.R. și a unor activiști cu experiență în domeniul muncii politice, instruirea s-a transformat într-un util schimb de experiență în problemele pe care le implică organizarea și desfășurarea învățămîntului politico-ideologic al studenților. S-a dezbătut, de asemenea probleme legate de politica internă și externă a partidului și statutul nostru... ● **Ștefan Popa** (sîntem din nou în situația de a scrie despre el), recent întors dintr-o deplasare în Franța, și-a format un grup de tineri entuziaști și a început munca. Zilele practicii de vară s-au transformat astfel în zile și nopți (7 la rînd) de muncă și creație. Rezultatul merită orice oboseală: cele peste 15 panouri cu propagandă vizuală, existente la Facultatea de mecanică, reflectă pricepere, bun gust, artă. Felicitări lui Ștefan Popa și grupului său (acei anonimi care se recunosc încă după paloarea fețelor obosite dar purtînd pe ele lumina izbînzii, a datoriei împlinite) pentru felul în care au înțeles că studenția nu trebuie trăită doar în sala de studiu! Felicitări și o invitație pentru toate colectivele, din centrul universitar, care se ocupă de propaganda vizuală, de a vizita acas-

ta „expoziție” inedită... ● Primii care au intrat în „focul” autogospodăririi, la cantina 1 C, au fost studenții anului III, automată și calculatoare... ● Într-o frumoasă seară de vară, la marginea unui lan de grîu și porumb, și-au dat întâlnire, într-o seară festivă, membrii cenaclului „Mirabilia sămîntă”, a Institutului agronomic. Sărbătorii: **Ionel Nicola, Crăciun Vesa, Colec Roșianu**. Cei trei își luau rămas bun de la colegii de studenție și de cenaclu într-un spectacol în care aveau să dea adevărata măsură a talentului lor, răsplătit cu aplauze îndelungate. Minunata seară de muzică și poezie s-a continuat, apoi, pe terenul de sport unde s-a improvizat o discotecă ad-hoc. O manifestare care s-a înscris ca o pledoarie pentru receptivitatea artistică a studenților agronomi transformîndu-se într-o invitație

pentru colegii „din municipiu” de a-l vizita în ieșirile lor artistice... (I.B.) ● Se anunță, deja, primele baluri ale bobocilor! Să ne pregătim deci pentru a viziona întreaga gamă de probe, mai mult sau mai puțin studențești, în urma cărora vom cunoaște pe cele mai frumoase și mai îndrăgite de către juri, fete din anul I. Și o propunere: înmatriculați toate boboacele (și așa nu contează numele lor!), dați fiecărui participant cîte o hîrtie și un creion (care vi se vor restitui la plecare) și puneți un juriu format din cei mai buni matematicieni ai facultății. E cu siguranță soluția care va mulțumi pe toate persoanele prezente. Așa se procedează și la Festivalul de la Costinești și ați văzut rezultatul: Andă Onesa — actrița numărul 1 a filmelor românești... ● Tot de-a bobocilor: Nu vă speriați de nimic în primele zile! Studenția este frumoasă după cîteva ani... Lăsînd gluma la o parte vă amintim că pentru rezolvarea problemelor studenților (poate că asta ar trebui să o citească și cei din anii mai mari!) există la fiecare facultate o cameră pe care scrie „Consiliul A.S.C.”. Rețineți această cameră și intrați în ea ori de cîte ori aveți o problemă. Aici veți înfrîna colegii voștri mai mari, oricînd dispuși să vă dea o mîna de ajutor... ● Adresăm mulțumirile noastre comisiilor de cazare care au făcut toate eforturile să ne asigure, cît mai urgent, un pătuc cald... ● Prin grija conducerii Universității o serie de studenți familisti de la Universitate au fost frustrați de condiții mai bune de locuit, date de situația lor profesională, în schimb oferindu-se o cazare în familie, adică într-un cămin doar cu familistii de la Universitate... ● Cu prilejul repartizării în cămine doar cu dentilor familisti am descoperit cîteva studenți care nu citesc revista noastră. Acest fapt a fost sesizat ca urmare a nelămuririi lor în condițiile impuse pentru studenții familisti, condiții publicate în ultimul număr al revistei: termen de depunere a cererii, avizări etc. ● De cîteva timp, în spatele clădirii care adăpostește anexele complexului a apărut o spîrtură. Sperăm, însă, să nu aibă repercusiuni asupra debitului de apă caldă... ● A terminat studenția și redactorul nostru cu probleme de literatură a naționalităților conlocuitoare, **Iuliu Koteles**...

G. C.

PREMIUL „AUREL VLAICU”:

Lucrarea „Contribuții la studiul mașinilor electrice liniare” — autori: Ion Boldea, S.A. Nasar.

PREMIUL „TRAIAN VUIA”:

a) Lucrarea „Calculul static al structurilor” — autor: Ioan Munteanu;

b) Lucrarea „Date experimentale privind influența golurilor laterale asupra structurilor cilindrice” — autori: Alexandru Pop și Ovidiu Mirșu.

(„SCINTEIA” — 14 iulie 1978)

MEDALION

STUDENTUL, colegul meu mai tânăr

— V-aș ruga să explicați, pe scurt, pentru cititorul neavizat, ce înseamnă un motor liniar și de ce echivalează el cu un premiu așa de valoros?

— Motorul liniar, sau mai bine să zicem mașina liniară, este un sistem electromagnetic care transformă direct energia electrică în energie mecanică producând direct o mișcare rectilinie. Imaginar se poate obține din orice motor electric rotativ tăiat după o generatoare și desfășurat în plan cu una din părți prelungită atât cât e calea de parcurs. Utilitatea lui derivă din faptul că poate fi folosit la propulsia, levitația și ghidajul vehiculelor electrice fără roți, vehicule ale viitorului, aflate în studiu experimental, dar își găsește utilitatea și în alte aplicații industriale.

— Presupunând că am înțeles explicația dumneavoastră, concret, pentru ce vi s-a acordat o apreciere de această înaltă înțuită?

— Premiul se referă la contribuția adusă la elaborarea unor teorii și metode de proiectare optimă a acestor noi sisteme. O parte din aceste contribuții sînt cuprinse în carte, iar altele în lucrări publicate în țară. De asemenea, s-a avut în vedere și contribuția la organizarea și dezvoltarea cercetărilor de acest gen în țară la noi.

— Faceți parte dintr-un colectiv de lucru valoros. Care sînt realizările lui de excepție și în ce direcție sînt orientate noile lui cercetări?

— Desigur că printre realizările de excepție se numără și motorul liniar. S-a realizat, în acest sens, în colaborare cu întreprinderea „Electroputere” din Craiova un vehicul experimental urban și se continuă cercetările pentru aplicarea mașinilor liniare la transportul urban. Este probabilă realizarea, în curînd, a unui vehicul model, pe pernă magnetică, la I.P. Timișoara. Vehiculele pe pernă pot fi utilizate atât în orașe, pe trasee cu sîlpi, fiind ușoare și silențioase și completînd transportul cu tramvaiul, cît și pe trasee de viteză (300-500 km/h), putînd înlocui parțial avionul și avînd un consum de energie redus, timp de călătorie echivalent și un teren agricol mai puțin afectat, în condiții de silențiozitate și nepoluare.

— Deci un vehicul de perspectivă, în condițiile goanei după energie...

— Da! Vehiculul pe pernă este un vehicul de viitor. El se află, în acest moment, în situația în care se afla avionul la începutul acestui secol. El va completa (nu va înlocui) mijloacele convenționale de transport.

— Să amintim aici și valorosul electromobil, concepție și realizare tot a unui grup de cercetători din cadrul catedrei dumneavoastră!

— Este, desigur, o mare realizare a acestui grup de cercetare, cu caracter interdisciplinar, un grup mixt de cadre didactice, studenți și specialiști din industrie, încheiat în cadrul catedrei noastre...

— Dar, de fapt, cum și cînd s-a născut ideea de lucru a cercetărilor dumneavoastră în domeniul mașinilor electrice liniare?

— Ea își are data de apariție în anul 1965 cînd a constituit o lucrare de cerc științific studentesc. Eram în anul IV și de atunci am rămas statornic acestui domeniu în el concretizîndu-se și cercetările mele actuale.

— Care este, pentru dumneavoastră, marele adevăr al concepției generoase despre integrarea învățămîntului cu cercetarea și producția?

— Cred că procesul de integrare pretinde cunoașterea de către cadre didactice și studenți a marilor probleme științifice și tehnice ale țării. Apoi, stabilirea pe baza posibilităților umane și materiale, a contribuțiilor care pot fi aduse, rezolvarea problemelor puse. Prin acest procedeu se crează cadrul optim ca școala să slujească societatea, în ultimă instanță să-și îndeplinească adevărata menire.

— De unde trebuie începută, și cum, dar mai ales, cum nu trebuie frînată cercetarea științifică?

— Etapele cercetării, fără pretenția de a da un model, cred că trebuie să fie următoarele: cunoașterea legilor de bază ale domeniului abordat, studiul bibliografiei în toate limbile de circulație și găsirea problemelor nerezolvate și care pot fi soluționate. A nu mă înțelege greșit; de cele mai multe ori obiectivele cercetării le pune realitatea practică dar nu întotdeauna. Apoi găsirea aplicațiilor celor mai stringente, în țară, a întreprinderilor, colaboratoare care sînt și beneficiari, încheierea contractului, constituirea colectivului mixt și... rezolvarea problemei. Pornind de la adevărul că orice rezultate corecte al științei va fi aplicat mai devreme sau mai tîrziu, nu trebuie frînată nici o inițiativă pozitivă (desigur cu condiția realizării planurilor de cercetare propuse).

(Continuare în pag. 5)

prof. dr. ing. IOAN MUNTEANU ● catedra de construcții metalice — specialitatea: statica construcțiilor; Facultatea de construcții din Timișoara ● absolvent în 1952 al acestei facultăți ● peste 50 de lucrări științifice publicate în diverse reviste din țară și străinătate.

„E ca și cînd mergi pe munte și nu știi cărarea”

● Este o vorbă care zice că meseria se învață de la mătură. Ce înseamnă asta? Să fii puțin ucenic, puțin calfă, ca atunci cînd ajungi să vorbești cu subalternii să știi ce le ceri. Dacă la examen întreb studentul ce este „metoda forțelor” fără ca eu să o cunosc, ce ar însemna? Apropo! Studenții noștri ce fac practică pe șantiere sau fac autogospodărire au posibilitatea să învețe aceste lucruri... E ca și cînd mergi pe munte și nu știi cărarea...“

● Există un paralelism între ideile din construcții și ideile mari, să le zicem cadru...

● Denumirea de student, cred eu, vine de la faptul că i se cere să studieze, altfel i-ar zice elev superior...

● Sînt realizări românești competitive cu realizări străine și asta pentru că oamenii la noi citesc, muncesc, elaborează. Din permanenta legătură cu documentarea, din această permanentă frămîntare apar idei călăuzitoare (una o am chiar acum pe masă, lucrăm la ea...). În construcții asta înseamnă structuri eficiente, rezistente, frumoase și ieftine. Asta duce la optimizare, optimizare pe baza metodei de calcul și a exploatarii în cea mai largă măsură a calculatoarelor și a tehnicilor moderne de calcul...

● Statica se face acum la un mod mai sintetic. Se învață niște concepții de calcul și bineînțeles mai sînt și niște formule care te mai încurcă...

● Astăzi nu mai executăm trei blocuri aici, trei blocuri dincolo, ci un sistem. Asta înseamnă o sinteză cu privire la sistematizarea localităților în așa fel încît din aceste idei călăuzitoare studenții să plece din școală nu numai cu niște tipare ci să aibă și niște baze mai largi, de ansamblu, de „autodescurcare” la fața locului...

● Construcția are o mare implicație socială. Construcția înseamnă și școală pentru oameni deoarece îi învață să trăiască civilizată, în condiții de cultură noi, moderne și cunoaștem foarte bine obiectivele Programului partidului referitor la aceasta. Inginerul constructor trebuie să vină din școală cu tot acest bagaj de cunoștințe. Formulele învățate trebuie îmbrăcate într-o construcție care să definească personalitatea inginerului...

● La cutremur au fost ingineri constructori care au fugit să vadă construcția executată sau proiectată de ei. Unul a fost găsit pe stradă plîngînd. Construcția lui era în picioare.

● Cînd am ultima oră de statică le spun studenților cam așa: „Școala și statica construcțiilor v-au dat ceva. Voi ați ocupat o parte. Nici ce v-a dat statica, nici ce-ați ocupat voi n-a completat totul. Trebuie să cercetați, să studiați și să vă completați sfera de cunoștințe la zi pentru că pretențiile documentării nu pot sta pe loc”.

● Cadrele didactice și studenții formează colecție încheiate, angajate în muncă. Totuși cei care nu au fost cu totul încadrați sînt receptivi, înțelegători. Pot fi îndreptați. Am întîlnit lucrul acesta și la colegii și la studenți. Cînt stai de vorbă cu omul și-l explici, documentezi (inginerii și studenții politehniști au defecțiunea că au nevoie de demonstrații) și a acceptat demonstrația înseamnă că e cîștigat.

● Pe vremuri se plătea ca să dai examen. Ce-ar însemna acum?...“

● Hotărîrile de partid și de stat afirmă rolul tehnicilor moderne de calcul și fundamentează aplicarea lor inclusiv în domeniul calculului structurilor de rezistență din construcții. Pentru inginerul constructor și deci și pentru mine, aceste hotărîri sînt o confirmare a atenției pe care am dat-o acestei probleme și constituie un sprijin pentru programul de viitor al fiecăruia făcînd ca activitatea noastră în domeniul calculului și proiectării structurilor din construcții și rezultatul muncii noastre să fie direct legat de progresul societății noastre.

● Satisfacția de a folosi statica și pasiunea cu care aplicăm metodele staticii la structuri pe care le calculăm prin calcul electronic și satisfacția de a vedea cum se concretizează structura pe care am calculat-o, constituie o satisfacție și alimentează pasiunea.

JICA TORON

prof. dr. ing. OVIDIU

MIRȘU ● catedra de beton armat și clădiri — Facultatea de construcții

● absolvent 1951 ● 43

lucrări științifice în țară și în străinătate ● 5

cărți tehnice de specialitate.

„Mă pasionau problemele dificile, cu soluții care trebuiau căutate îndelung”

★ Cracovia (Polonia) 1973. După un an de studii făcute cu ocazia proiectării diferitelor coșuri de fum cu secțiune circulară, la simpozionul de la Universitatea tehnică, prof. dr. ing. Ovidiu Mirșu și dr. ing. Alexandru Pop de la Institutul județean de proiectare Hunedoara — Deva, prezintă o lucrare referitoare la influența golurilor laterale asupra comportării coșurilor de fum din beton armat. Lucrarea este unanim apreciată. Normele și instrucțiunile tehnice existente pe plan mondial nu tratează o astfel de problemă. Cercetările continuă.

★ Numărul 2 al revistei „Construcții” din anul 1976 publică o nouă lucrare a celor doi autori, lucrare ce dezvoltă compunerea vectorială a eforturilor reduse, determină abace de calcul pentru secțiunile cu goluri și stabilește și o metodă de calcul a lor. Verificarea practică a metodelor confirmă exactitatea ipotezelor admise.

★ Edinburgh (Anglia) 1976. „Date experimentale privind influența golurilor laterale asupra comportării turnurilor cilindrice” este publicată în cadrul simpozionului organizat la Universitatea din localitate.

★ Acesta ar fi un scurt istoric al unei lucrări premiate de Academia R.S. România. Totul pare atât de simplu, la prima vedere, și totuși în ea sînt înglobate ore de muncă și studiu. „Modul de desfășurare a activității în cercetare trebuie să urmeze niște reguli — spune prof. dr. ing. Ovidiu Mirșu — documentarea, cunoașterea problemelor practice care se pun. În acest fel vin ideile care se cer strînse sub forma unor ipoteze pe care experimentarea le va confirma sau nu. Trebuie o mare concentrare pe problema care urmează a fi rezolvată, multă tenacitate în rezolvarea ei și alțora care decurg din ea... Satisfacția mare o ai abia cînd îți vezi finalizarea în practică...”

Caracterul practicii al lucrării s-a remarcat imediat. Numeroase institute de proiectare au preluat metoda de calcul. Șantierul au pus-o în aplicare și astfel în multe localități au apărut primele construcții proiectate și executate după metoda celor doi autori. Premiul mondial pe plăuiri românești. Și nu oricum: greutatea construcției redusă pînă la 30 la sută, iar prețul de cost înregistrează o economie de circa 45 la sută. Prestigiul oamenilor de știință ai României depășește granițele țării. Dar pînă la această confirmare internațională drumul a trecut prin studenție...

„... În timpul studenției, ne spune interlocutorul te discontinuități. Am încercat să înțeleg totul chiar dacă nu am putut să-mi însușesc perfect cunoștințele de la fiecare curs, dar căutam să rețin părțile esențiale în cînt atunci cînd audiam cursul următor să nu existe discontinuitate. Am încercat să înțeleg totul chiar dacă erau și probleme grele. Întrebam... Mă pasionau problemele dificile, cu soluții care trebuiau căutate îndelung... Înțelegerea era esența principală... Pentru pregătirea examenelor parcurgeam în mod obligatoriu toată materia în cînt să nu existe întrebare la care să nu pot să răspund satisfăcător... Eram un grup de colegi care lucram foarte serios... Acum toți sînt profesori: Traian Sălăjeanu, Igor Tertea, Ioan Filimon, Valentin Bota... Această seriozitate în studiu a fost confirmată și după aceea...”

Cuvinte simple. Despre colegi. Despre activități obligate făcute cu multă seriozitate. O caracteristică, alături de multe altele, ce se văd reflectate în tot ceea ce face acest om. Studiul continuu, documentarea permanentă, își găsește concretizarea în citorii ale zilelor noastre. „Sistemul actual de integrare, și în special de a forma proiectanții în cadrul A.C.P.-ului, chiar de pe băncile școlii, este foarte bun și vine în ajutorul absolventului care nu mai suferă „șocul” producției... Urmează apoi o integrare firească.

GEORGE BOIERU

STUDENTUL, colegul meu mai tânăr

(Urmare din pag. 4)

— Care este locul și rolul studentului într-o formulă optimă de cercetare?

— Studentul este colegul mai tânăr al cadrului didactic, mai entuziast dar cu mai puțină experiență și uneori cu mai mult curaj, trăsătură specifică vârstei.

— Ce legătură vedeți între teorie și practică, în cercetarea științifică?

— Sunt două noțiuni și realități inseparabile. În domeniile noi, de exemplu, abundă teoriile noi și numărul de cercetări și de cercetători, de regulă tineri. În domeniile tradiționale contribuțiile teoretice sînt mai puține, dar sînt mai dificile și sînt realizate de oameni cu foarte mare experiență.

— Definiți câteva trăsături distincte ale unui cercetător și spuneți-ne dacă credeți că există posibilitatea de a depista, dintr-o masă uniform pregătită, de studenți, pe cei înzestrați pentru cercetare?

— Evident că se poate pornind de la ideea că un cercetător trebuie să fie, în primul rînd, o minte clară și independentă, cu o mare putere de muncă, cu obișnuința de a citi literatură. Dar mai ales înzestrat cu o sensibilitate deosebită, cu acea calitate de a simți noul din ceea ce e în jurul tău, din ceea ce e întru în contact, cu o încredere, în limitele modestiei, în forțele proprii, pe termen lung, căci cercetarea cere ani mulți de muncă.

— Ce mutații au produs lunile de studiu petrecute în străinătate în planul aprecierii învățămîntului nostru tehnic superior?

— Avem o școală foarte bună, îndeosebi instruirea practică a studenților este superioară celei din Vest, aceasta și datorită cadrului nou de dezvoltare creat de valoroasa concepție a partidului nostru, personal de tovarășul Nicolae Ceaușescu, privind integrarea învățămîntului cu cercetarea și producția. Mai sînt încă multe de făcut și printre acestea cred că, de urgență, ar fi următoarele: 1) reinstaurarea, prin exigență, a studiului individual în drepturile lui, noi sau foarte vechi, căci fără el nu se poate înainta oricîte metode audio-vizuale moderne am avea la dispoziție; 2) elaborarea de cursuri ușor de înșușit (cu multe exemple numerice, probleme, includerea aici a lucrărilor de laborator și a celor de proiectare) 3) reducerea sub 30 de ani a mediei de vîrstă a celor care obțin doctoratul; 4) construcția unor biblioteci cu documentație științifică bogată, dotate cu aparatură de multiplicare și organizate la nivelul anului 1978.

— Ce schimbări se produc în activitatea organelor A.S.C. și ce credeți că-i lipsește încă?

— Asociațiile studenților comunisti au tot mai multe probleme de rezolvat și, din ce în ce, mai dificile. Din păcate multe dintre ele au un caracter neprofesional. Cred că studenții, în cadrul asociațiilor lor, trebuie să aibă mai multă inițiativă la nivelul facultăților, institutelor, centrelor universitare și, de ce nu, chiar la nivel de țară.

Ca fost președinte al Consiliului U.A.S.C. de la Institutul politehnic, respectiv de la centrul universitar, am învățat enorm de mult în cei 7 ani de muncă din acest sector al asociației. Constat cu plăcere că generația de acum, care conduce asociația, este foarte capabilă și realizează mai mult decît ceea ce am realizat noi. Le urez succes și... multă inițiativă...

— Dar activității dumneavoastră ce-i lipsește?

— Cu cît înaintez mai adînc în viață și în cercetare orizontul se lărgțește și constat, tot mai ușor, cît de puține lucruri cunosc. De aceea, văzînd mai clar propriile mele deficiențe, îmi rămîne mai puțin timp să-i critic pe alții...

— Ca, de exemplu, pe studenți...

— Vezi, studenții de azi sînt inteligenți, cu mai multă personalitate ca noi, cunosc mai bine limbile străine, au aptitudini practice dar nu cunosc mai multă matematică, fizică, chimie, literatură datorită afectării unui timp mai redus studiului individual. Le recomand să studieze în fiecare zi, individual o oră-două, cel puțin, să își facă o îndatorire zilnică de a învăța ceva nou. Aceasta este cheia obținerii unor rezultate valoroase pe termen lung. Atmosfera din institute este prielnică studiului. Nu sînt contra discotecilor, muzicii și dansului au fost dintotdeauna prietenii tineretului, dar personal sînt pentru un timp liber petrecut pe terenul de sport sau în excursii, la spectacole dar, mai ales, în fața cărții. Cititul este o deprindere dintre cele mai plăcute și utile.

— La ce întrebare ați fi dorit să mai răspundeți?

— La una despre frumusețea Timișoarei...

— V-aș ruga s-o faceți!

— După ce am văzut foarte multe orașe, recunosc cu plăcere că Timișoara mi se pare, în continuare, foarte frumoasă. Totuși e loc pentru mai bine. Cred că ar fi util, și sper să-mi dați dreptate, ca în p-ța Bălcescu să fie o statuie a lui Bălcescu, în p-ța Unirii una a lui Cuza sau Kogălniceanu, în p-ța Badea Cârțan una a lui Badea Cârțan, și poate undeva, în spațiul universitar, (în locul obeliscului), o statuie a zborului, cea a lui Traian Vuia. Ar fi poate mai fireș să fie așa...

— Și acum o întrebare: De fapt, cine sînteți dumneavoastră?

ION BOLDEA ● șef de lucrări la catedra de Utilizările energiei electrice și Mașini electrice din cadrul Facultății de electrotehnică din Timișoara ● absolvent, promoția 1967, al secției Electromecanică din cadrul facultății sus-menționate ● autor a peste 30 de lucrări științifice publicate în țară și în străinătate, a 3 invenții și a primului curs de „Conversia directă a energiei”, apărut în țară la noi ● autor al unei cărți intitulată „Linear motion electric machines”, scrisă în colaborare cu profesorul american S.A. Nasar de la Universitatea din Kentucky, apărută în 1976, la editura „John Wiley” din New York.

Interviu realizat de
GHEORGHE CRISAN

O grijă permanentă a conducerilor institutelor de învățămînt timișorene și ale asociațiilor studenților comunisti, derivînd din recente indicații de partid, este aceea de a asigura toate disciplinele de studiu universitare cu manuale, cursuri, tratate, în redactarea titularilor. Această grijă se reflectă în cele 81 de discipline (din 88) acoperite cu cursuri la IAT, în cele 352 (față de 517) la IPT, cele 119 (față de 154) la Universitate, sau prin acoperirea în întregime a disciplinelor cu cursuri, situație existentă la I.M.T. În urma unui raid prin litografiile institutelor am reținut, pentru dumneavoastră, câteva titluri de lucrări care au apărut recent sau sînt în curs de apariție:

INSTITUTUL AGRONOMIC

1. Curs de agrotehnică;
2. Curs de tehnologie a creșterii păsărilor;
3. Curs de fitotehnie — vol. 1;
4. Curs de zootehnie generală și tehnologia creșterii animalelor;
5. Curs de patologie medicală a animalelor domestice — partea a II-a;
6. Lucrări practice de fiziologia animalelor;
7. Lucrări practice de ameliorare a animalelor domestice;
8. Îndrumător pentru practica în producție a studenților — vol. III;
9. Îndrumător de lucrări practice pentru legumicultură;
10. Caiet de lucrări practice la pedologie;
11. Bazele nutriției și controlul sanitar al furajelor.

Cursuri noi

INSTITUTUL DE MEDICINA

1. Curs de biochimie — partea I;
 2. Curs de igienă;
 3. Propedeutică dentară — Microprotezele; Puntea dentară;
 4. Curs de pediatrie — vol. I și II.
- #### UNIVERSITATE
1. Curs și lucrări practice — Controlul și asistența medicală a educației fizice și sportului;
 2. Texte pentru studii de limbă română pentru anul pregătitor;
 3. Mobilitatea forței de muncă în industrie;
 4. Sisteme de operare și teleprelucrare;
 5. Lucrări practice de masaj și gimnastică corectivă;
 6. Relațiile economice internaționale — partea a III-a;
 7. Cooperarea economică și tehnico-științifică internațională a R.S.R.;
 8. Istoria limbii engleze;

INSTITUTUL POLITEHNIC

1. Mașini și construcții sudate;
2. Construcția și calculul motoarelor ardere internă — partea a II-a;
3. Îndrumător pentru lucrări practice — Drenaje și irigații;
4. Tratamento termice ale lmenului;
5. Organe de mașini — vol I;
6. Matematici — Îndrumător și seminar pentru anul III;
7. Materiale de construcții — Îndrumător;
8. Îndrumător de laborator — Locomotive și automotoare cu motoare termice;
9. Curs practic de limba engleză;
10. Mecanisme — partea I;
11. Hidraulică teoretică și aplicată — curs;
12. Economie politică — curs;
13. Filozofie — curs;
14. Matematici speciale;
15. Culegere de probleme — Calcul diferențial;
16. Statica construcțiilor — sisteme statice determinate;
17. Construcții hidrotehnice — vol. I;
18. Îndrumător de chimie generală;
19. Elemente de inginerie mecanică și repararea utilajului chimic;
20. Construcții metalice și hidrotehnice;
21. Semnale, circuite și sisteme;
22. Acționări și comenzi hidraulice;
23. Construcții hidrotehnice;
24. Capitole speciale de rezistența materialelor;

Încă o fracțiune proteică

Puțini oameni la vîrstă studenției pot trăi senzația că au luat-o înaintea timpului, continuînd să rămînă tineri pe lîngă realizările de maturitate ale viitoarei lor profesioni.

La a IX-a sesiune a Academiei de științe medicale (București, aprilie 1978) cu tema „Contribuția laborato-

rului la diagnosticul, profilaxia și tratamentul unor boli cronice cu largă răspîndire”. **Georgeta Dinu**, singura studentă printre somitățile medicale din aulă, susținîndu-și comunicarea științifică a avut brusc revelația că avasul asupra timpului e răsplată cea mai de preț a muncii.

Ideea de la care a pornit — împreună cu dr. G. Oțetea, mentorul și colobarotorul cel mai apropiat — a fost evaluarea lipoproteinelor printr-un procedeu original — deoarece o serie de variante ale testului Burstein, larg folosite în laborator sînt încă insuficient de bine standardizate și de o specificitate de asemenea discutabilă. Plecînd de la analiza precipitatului Burstein și ținînd seama că acest precipitat conține componente nespecifice, cercetările (duse de-a lungul unui an), au condus la elaborarea unei procedee originale de imunodozare — ca metodă specifică de evaluare a betalipoproteinelor.

Pentru Georgeta Dinu, studentă în anul IV medicină generală, laboratorul, locul de întîlnire cu pasiunea pentru imunologie este continuarea mirajului din copilărie, cînd bunicul o lua pe genunchi și o apleca peste ocularul unui microscop. Tot într-un laborator se întindea și domeniul ei de joacă printre vietăți care i-ar fi speriat pe copiii de aceeași vîrstă, domeniu seducător pentru copilul înconștient încă de pasiunea moștenită.

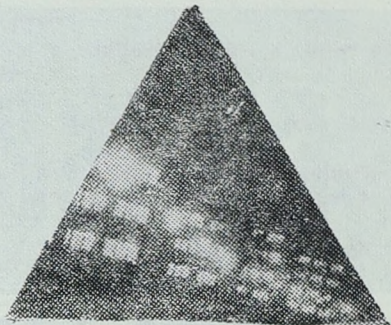
Mai tîrziu, elevă prin lumea eprubetelor colorate, învăța tot într-un laborator devenit, pe nesimțite, „mediul de cultură” din care nu se mai putea sustrage.

Lunile dinaintea studenției, petrecute la Spitalul județean printre lame și lamele au însemnat o nouă școală a așteptării: se apropia întîlnirea cu munca de cercetare.

Au trecut de atunci trei ani — cu multă biochimie, după-amiezi, duminici și vacanțe trăite lîngă un microscop, cîteva sute de lame, eprubete sau alte ustensile din Laboratorul Central al Spitalului Clinic județean din Timișoara, unde o așteaptă în toamna '78 încă o fracțiune proteică...

RODICA TARȚAU

ARGUMENT

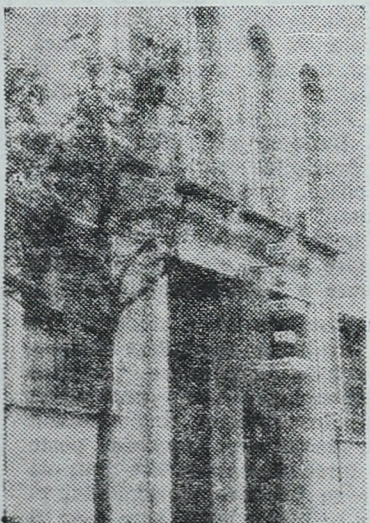
UNIVERSITATEA TIMPULUI LIBER

Casa de cultură a studenților este poate singura universitate ale cărei porți nu se deschid la 15 septembrie, o universitate a timpului liber, a pasiunilor și-a recreerii. Și totuși, activitatea ei cuprinzând o multitudine de acțiuni complementare se modelează după anotimpurile studenției. Așa se explică de ce o anumită febră plutește în atmosfera studențească, se simte o reînnoire în ceea ce se întâmplă zi de zi aici. Începerea anului universitar înseamnă, pentru Casa de cultură a studenților, în primul rând, o creștere substanțială a „obișnușilor” ei, o diversificare a activității, mai mult entuziasm și entuziasm de înaltă calitate.

Dintre acțiunile politico-educative ce se vor organiza, se anunță deosebit de interesante ciclurile „A fi tânăr comunist”, „Tribuna actualității politice”, „Știință și religie”. „In cinstea celor 2050 de ani” va aduce, în continuare, noi dovezi istorice, arheologice, etno-lingvistice, etnografice, precum și mărturii străine despre Burebista și epoca lui.

Cenaclurile literare în limbile română (Pavel Dan), maghiară (Latohatar) și sârbă, ca și cel de literatură științifico-fantastică (H. G. Wells), își vor relua activitatea de creație și publicistică. Vor funcționa de asemenea cercurile tehnico-artistice; cineclubul „Gaudeamus” și cercul foto „Iris”, cercul de arte plastice (grafică, sculptură, pictură, arte decorative), cercul „Femina” al studentelor.

Ansamblul folcloric „Doina Timișului” va valorifica folclorul muzical coregrafic. literar

cules împreună cu catedra de specialitate a Universității. Cenaclul artelor „Almatim” anunță diversificarea genurilor de exprimare. Vor desfășura activitatea artistică integrată festivalului național „Cântarea României” și celelalte formații: grupul folcloric sârbesc, studioul de teatru „Thalia” cu secțiile sale în limbile română, germană, maghiară și sârbă, formațiile „Test”, „Collegium”, „Garabonciac”. O largă preocupare există pentru valorificarea creației tehnico-științifice studențești.

Activitatea educativ-distractivă se va concretiza în acțiunile Student-clubului. Vor continua întâlnirile dintre studenți și alte categorii de tineri, pentru cunoașterea reciprocă (Intim Club).

Se are în vedere diversificarea și îmbunătățirea activității

informaționale ale celor trei secții ale sale: presă scrisă, presă vorbită, fotoreportaj.

Toate acțiunile organizate de Casa de cultură se desfășoară sub îndrumarea instructorilor, dar sînt conduse de către studenți și prin studenți. O notă aparte aduce bunul obicei ca terenul de activitate să nu fie numai incinta Casei de cultură, ci în primul rînd facultățile, căminele, cluburile studențești, anii de studiu. Prin aceasta manifestările cultural-științifice studențești organizate sub egida lăcașului de cultură din bulevardul Tinereții capătă un pronunțat caracter de masă, integrîndu-se manifestărilor dedicate aniversării a 2050 de ani de la crearea statului dac centralizat și stînd sub semnul generos al Festivalului național „Cîntarea României”.

MARCEL SAMANȚA

PREGĂTIRI PENTRU O MASĂ BUNA

Cu cîteva zile înaintea deschiderii noului an universitar am întreprins un raid încercînd să descoperim felul în care s-au pregătit, pentru noul an universitar cantinele studențești.

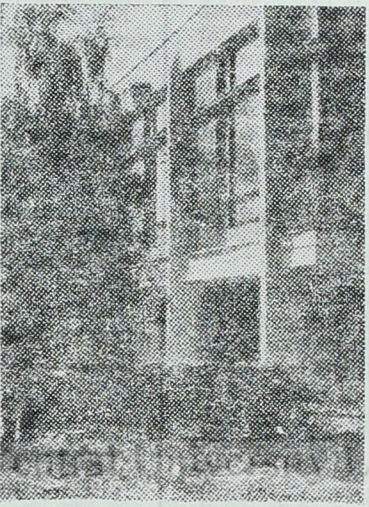
Primul popas l-am făcut la cantina Universității. Sala de mese, care suportase suplieile unor reparații interminabile, respiră a curățenie. Auzim niște cifre: 7.000 kg de ceapă și usturoi, 10.800 litri de bulion, 1.290 litri salată de castraveți. Sînt cîteva din cifrele care definesc efortul pentru a asigura cantina pentru perioada tîrzie a toamnei și pentru iarnă. De fapt, în această perioadă, acțiunea de conservare a legumelor și fructelor este la ordinea zilei. Ia toate cantinele vizitate Problema întilnită este cea a mîinii de lucru, personalul redus neputînd face față în cele mai bune condiții acestei activități. Considerăm necesară detașarea unor grupe de studenți, antrenați în activitatea de autogospodărire, la transportul cartofilor și la alte acțiuni specifice sezonului de toamnă.

Prelungirea mai puțin motivată a reparațiilor în spațiile afectate cantinei amină pregătirea ghiveciului, care este prioritar pe listele de bucate.

Intervenția tovarășului Gavrilă, administratorul cantinei, aduce elemente care ne bucură. O dată cu activitatea de autogospodărire a crescut, aici la Universitate, indicele de perisabilitate anual. O remarcă care obligă.

În scopul soluționării acestor carențe — la cantina 2 MV — s-a luat o măsură demnă de luat în seamă: introducerea de tăvi inox compartimentate care să suplînească farfuriile. Așteptăm cu interes rezultatele (evident și cele medicale, nu numai cele financiare!). Această cantină a fost singura care a funcționat non-stop pe toată perioada vacanței. Și totuși, deși majoritatea personalului era angrenat în pregătirea mesei pentru 200 de persoane, conservările de sezon sînt aproape încheiate, transportul cartofilor este rezolvat. S-au găsit de asemenea, modalități de luminozitate, igienă, aerisire corespunzătoare în toate spațiile de depozitare! Pentru a ajuta personalul cantinei în această perioadă de vîrf, conducerea facultății a direcționat aici, zilnic, munca a 10 studenți.

Aprovizionarea cu legume și fructe, de la toate unitățile socialiste s-a făcut în cele mai bune condițiuni. Ca urmare a bunei gospodăririi s-au pregătit pentru iarnă borcane cu compot de piersici, de prune, pere, a căror cost este de cîteva ori mai mic decît al conservelor cumpărate de la aprozar (spre deosebire de cei de la cantina Universității unde întreaga consumație de compot se bazează pe conserve). O problemă întilnită aici și care cere soluționare urgentă este cea a măririi spațiului afectat spălării veselei. Confirmînd buna părere formată cu ocazia raidurilor anterioare, cantina Institutului de medicină se prezintă în fața noului an universitar gata să-și primească, în cele mai bune condiții mesenii. S-a dezinfectat, s-a deratizat, s-au făcut re-

parațiile necesare. Peste tot este proaspăt vopsit. Conservările de piersici, prune, pere, castraveți sînt de mult timp încheiate. „Fasolea verde și cea galbenă” conservate de noi, aici nu au concurență pe piață” — ține să precizeze tovarășa Ardeleanu, administratoarea cantinei. Există însă problema spațiului redus de depozitare a materialelor conservate.

Am plecat consemnînd dorința interlocutorului nostru ca acest an universitar să aducă o creștere a indicelui de perisabilitate. Îi urăm în gînd împlinirea acestei dorințe ciudate...

MONICA MILIVOI

UN ANUME FEL DE STUDENTIE

Inevitabil, an de an, despărțirea de cei care ne-au fost colegi de studenție produce un sentiment de tristețe. An de an, gîndurile bune și urările de succes în viață îi însoțesc pe cei care au împărțit cu noi clipele de neacaz și bucurie ale studenției. E firesc, e omenesc, ca să-i urmărim în pasionanta dispută cu producția.

Aceste rînduri se vreau, însă, un omagiu adus unora din cei care nu au fost studenți buni, dintre cei cu care profesorii se mîndresc, ba, mai mult, au trecut, de cele mai multe ori, prin emoțiile drumului la limită, printre jaloanele studenției. Nu i-au iubit profesorii, dar i-au iubit studenții. Căci studenția lor a însemnat generozitate, muncă, talent. Generozitatea de a dărui celui de lîngă tine, colegului de cameră, de cămin, prietenului de la altă facultate, ceva din priceperea ta, din talentul tău. Talentul de a cînta, de a face fotografii, de a spune gînduri frumoase pe coardele sensibile ale

poeziei, priceperea de a aduce zimbete pe fața tuturor.

VICTOR GEORGEANU, IONEL NICOLA, GHEORGHE TĂRȚAN — sînt nume deja cunoscute în universul studenției timișorene. De puține ori numele lor era însoțit de cel al facultății la care studiau. Pentru toți ei existau co-artiști (cuvînt deloc pretențios la condiția lor de amatori). Nu au luat niciodată note mari dar au cules premii. Și aplauze, și aprecieri unanime. Dar mai ales simpatie. Simpatia colegilor generoși în aprecierea eforturilor acestora de a face ca studenția să dureze mai plăcut.

Ghiță, personajul alb-negru, de pe lîngă cercul foto „Iris”, a fost pentru toți, un element problematic. Prezența omniprezentă la toate manifestările studențești, alături de mereu înnoitele sale aparate foto, immortaliza trecerea lui, și a colegilor de generație, prin studenție. Multe din negațiile nu mai prindeau viață. Așa era Ghiță, și negru... Dar cînd acestea prindeau contur răspîndeau pricepere și talent. Noaptea petrecute în laboratorul foto vorbesc însă și de cel mai vechi colaborator al revistei noastre. Ghiță a „schimbat” trei redactori șefi și nu știu cîți adjuncți. El a rămas același... Producția îl va înghiți și nu știu cum se va descurca. Într-un timp se specializa în piscicultură, acum în ovine. Oricum, Ghiță va rămîne pentru noi controversatul personaj al lumii fotografilor studenți timișoreni, un personaj alb-negru (despre care se spune că are culoarea nopților de trudă petrecute în laborator), pe care viața îl va colora așa cum singur își va croi destinul.

Nicola, va rîde și va glumi, zimbetul nu-l va părăsi niciodată. Nu știu dacă era moldovean, ardelean sau oltean. Dar știu că este și va rămîne un băiat înimos care a muncit enorm pentru

a face loc talentului să iasă la iveală. Serile și nopțile de voie bună în care prezența lui era absolut necesară, pentru a descreți frunțile, vor povesti de un băiat devotat, muncitor, de o studenție dăruită colegilor, prietenilor.

Victoriaș, sau Omul care ne-a învățat, înainte de toate, că sîntem oameni, avea o chitară. Și mulți prieteni. Mulți l-au cunoscut la o mică „șezătoare” unde vocea lui însemna destindere, voie bună, clipe de apropiere sufletească, de prietenie. L-au cunoscut și i-au rămas prieteni. La despărțire, Victoriaș, încerca seară de seară, să-și mai facă auzite cîntecele lui, deja cunoscute și fredonate de mulți. Se simțea în glas, însă, tristețea despărțirii, nostalgia după clipele frumoase, acele clipe care, dincolo de confruntarea zilnică cu lumea dură a științei, însemnau destindere, prietenie, clipe definind o latură a studenției fără de care am rămîne cu o imagine a ei lipsită de pitoresc, de viață spirituală efervescentă. Să ne reamintim că atunci „Cînd nu-i nimeni pe-afară / Noi mai batem la uși / Jumătate-nvingînd, jumătate răpuși / Din esecuri noi știm / Să ne facem urcuș / Sîntem oameni / Minunați cînd tăcem / Gălăgioși cînd vorbim / Înșelați și mihiți / Alergînd spre sublim / Sîntem oameni...”

... Sîntem oameni, în primul rînd, și apoi viitori specialiști. Să le mulțumim acestor prieteni adevărați pentru frumusețea cli-

pelor petrecute, împreună, să le ținem pumnii la confruntarea lor cu viața și să credem în ei. Să credem că, așa cum au știut să descifreze cuvîntul muncă în timpul studenției, așa vor face și mai departe, chiar dacă aici va avea alte dimensiuni.

Și să le acordăm din inimă un 10 la marele examen al studenției: Prietenie, colegialitate.

P.S. Între timp cei trei au fost reparați în producție: Victoriaș la Șimleul Silvaniei, Nicola pe meleagurile natale, la Aliman, în Dobrogea, iar Ghiță undeva în Vaslui. Să le dorim succes în muncă!

DAN GHEORGHE

confruntări

Lunga vară de la S.D.E.

Zilele acestei veri au însemnat, pentru studenții agronomi, muncă de zi cu zi, în toate sectoarele de activitate ale S.D.E.-ului, s-a putut realiza, în bune condiții, dezideratul învățămîntului modern de azi — învățămînt — cercetare — producție.

De fapt aici, pe Calea Aradului, munca, practica în producție a studenților, nu cunoaște odihnă. La fel ca într-o mare uzină, și în agricultură, procesele de producție se desfășoară în toate cele 12 luni ale anului, zi sau noapte, afară în timp sau în modernele microcomplexe de creștere animalelor, ori în laboratoare sub lentilele microscopului și în oazele de vegetație.

Totuși, parcă vara are ceva specific, ceva care te fascinează, ceva ce te face să simți pulsul muncii și gustul șocant al transpirației.

Ziua de muncă a agronomului, zootehnistului, sau veterinarului, începe dimineața la răsăritul soarelui, iar uneori ziua durează pînă ce soarele obosit își calcă razele în puful cald al norilor din Soare-apune.

Am colindat în timpul practicii de vară, nu odată, marea noastră sală de lucrări, S.D.E.-ul, am întîlnit peste tot tineri arși de soare, întorși parcă de pe plaja Costineștiului. I-am văzut pe colegii mei agronomi, zootehniști și veterinari muncind acolo unde era nevoie, acolo unde se dădea bătălia recoltei, ori acolo unde omul lupta cu el însuși și cu condițiile de mediu pentru a obține noi soiuri de plante și rase de animale. I-am întîlnit pe acești tineri uneori prea gălăgioși sub arșița verii învățînd prin muncă, cum să muncească.

Se lucrează la recoltat, la pregătirea terenului, la îngrijirea culturilor și a animalelor. Se lucrează, se notează, se poartă discuții. Se dau soluțiile cele mai bune chiar dacă ele încă nu sînt aplicate în practică.

Se mai lucrează încă mult cu sapa chiar dacă la agrotehnică ni se prezintă marea gamă de erbicide cu extraordinarul lor spectru de combatere, uneori se mai fac și lucruri inutile dar, se învață, se învață mult, chiar și din aceste greșeli. Peste tot însă, activitate febrilă, mult devotament și pasiune pentru meseria aleasă.

Alături de studenți, oră de oră, cei ce ne deschid căile minunate ale acestei meserii — cadrele didactice —, parcă mai tinere și mai apropiate, își pregătesc cu grije schimbul de miine, specialiștii viitoareii noastre agriculturi, de la care societatea așteaptă cit mai mult.

În ce s-a materializat practica studenților agronomi din această vară?

— Lucrări de calitate, multe cunoștințe practice și teoretice, recolte bogate și de calitate și foarte multe satisfacții. La I.A.T. practica nu se măsoară în ore, nu fiindcă ar însemna de-alungul unui an întreg zeci, sute de mii de ore. Roadele practicii la I.A.T. se adună în recolte care an de an devin tot mai bogate.

IOAN BONTAU

SESIUNEA ÎNCEPE CU PRIMUL CURS PREDAT

Activitatea comisiei profesionale se înscrie ca o coordonată de bază a vieții de asociație din centrul nostru universitar. Ca la începutul fiecărui an, sarcinile care stau în fața comisiei sînt multiple și rezolvarea lor se impune ca o necesitate, ele fiind indisolubil legate de activitatea de zi cu zi a tuturor studenților.

O primă problemă este finalizarea etapei a II-a a întrecerii „Fiecare A.S.C. — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților”.

Pentru cea de-a III-a etapă, concursul va fi popularizat la nivelul anului I prin activități cu probleme profesionale din cadrul consiliilor A.S.C. din facultăți, în primele ședințe de asociație, astfel încît toți studenții să cunoască amănunțit regulamentul — condiții, parametri — Trebuie amintit că această etapă începe cu prima zi a noului an universitar. Și pentru ca rezultatele finale să poarte calificativele „bine” și „foarte bine”, comisia profesională se va ocupa de punerea la punct, în timpul cel mai scurt, a gazetelor profesionale din institute și facultăți, gazete care vor constitui oglinda activității zilnice a tuturor studenților. Ceea ce este important este însă faptul că toți studenții, din toți anii de studiu și de la toate facultățile vor trebui să depună un efort susținut, permanent, pentru perfecționarea activității profesionale, făcînd ca rezultatele sesiunilor să certifice salturi valorice la nivelul pretențiilor pe care conducerea de partid și de stat le are de la tineretul studios!

La capitolul „cercetare, proiectare, producție” se pune un accent deosebit pe activitatea de integrare, de formare practică a viitorului specialist. Creșterea numărului de contracte care să cuprindă probleme concrete ale economiei județului, îmbunătățirea activității de cercetare și proiectare de la anii IV și V, creșterea randamentului muncii de producție efectuate de anii mici în atelierele-școală, formarea unor deprinderi de cercetare, încă de la anii I, iată cîteva din permanentele preocupări care vor sta în fața comisiilor pentru cercetare științifică și producție care vor funcționa pe lingă toate comisiile profesionale.

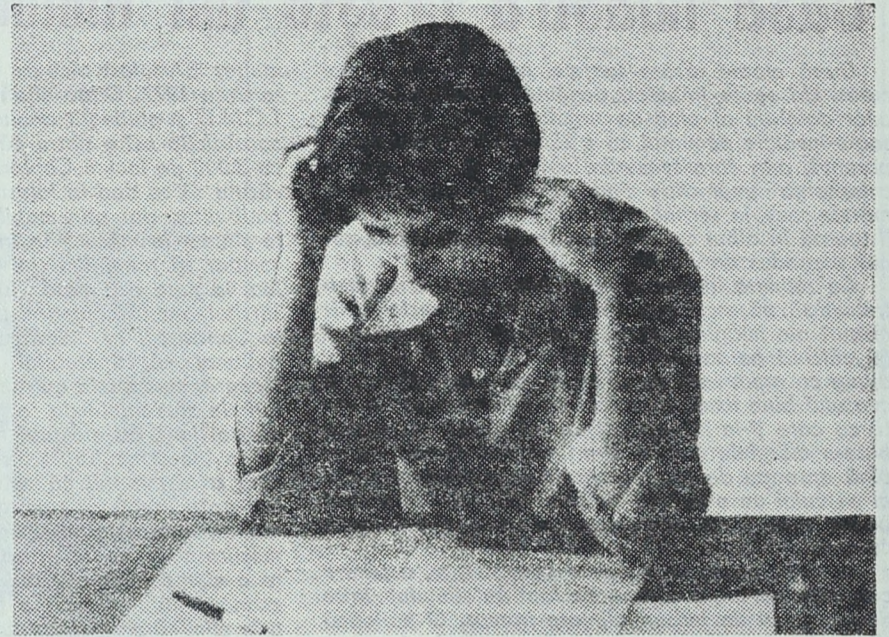
Să nu uităm că anual se organizează sesiuni de comunicări științifice care reflectă capacitatea de sintetizare a studenților sau care dau, de cele mai multe ori, soluții ingenioase la problemele supuse studiului. Este indicat, și aici trebuie să intervină activistul cu probleme profesionale, ca lucrările studenților să aibă, pe cit posibil, caracter de inovație și o aplicabilitate practică imediată.

O problemă specifică acestei prime perioade a anului universitar este cea a integrării studenților de anul I în viața universitară. La confluența dintre două modalități de pregătire, atît de diferite, cum sînt liceele și facultatea, intervenția studenților din anii mari, a tuturor activiștilor este hotărîtoare, ea avînd oglindire directă în rezultatele profesionale.

Toate aceste probleme rezidă de fapt din una singură. Pentru rezolvarea ei nu este chemată doar comisia profesională ci toți studenții centrului nostru universitar. Să nu uităm: Sesiunea începe cu primul curs predat!

MARIANA TROL,
membru Comisia profesională
a Consiliului U.A.S.C. din C.U.

STUDENTIA MEA (I)

Vreau ca acest coif de pagină să păstreze gândurile unui student, la fel ca voi, dar cu curajul și sinceritatea de a spune unor lucruri așa cum sînt ele. Gînduri și fapte ale studenției mele care sînt și ale studenției noastre.

...Complexul studentesc pare confundat într-o liniște și singurătate deplină, tulburată doar de zgomotul macaralelor și al constructorilor noilor cămine. Cei aflați pe coridoarele reexaminării își pregătesc în ștrîșit, încet, încet, de voie, de nevoie, examenele care le mai stau în față. Detașat de atmosfera lor de studiu, încerc să găsec cauzele acestui număr mare de studenți care populează căminele, în această perioadă, încercînd să-și găsecă un loc sub soare, adică printre studenții anului de studiu imediat următor. Cel mai elementar raționament mă conduce la realitatea că în timpul anului universitar, majoritatea dintre ei nu dau față, nu numai cu obiectul de studiu, dar nici, măcar, cu colegii, în cadrul orelor de predare sau pregătire. O realitate agravată și de stilul defectuos de muncă, chiar din timpul sesiunii, cînd cu o cafă, un ștrand, o noapte pierdută fac pași singuri spre... sesiunea din toamnă. Sînt mulți care nu se simt ei bine dacă nu au „pe vară” cel puțin una-două restanțe. „Studenția asta nu-i frumoasă fără neprevăzut, fără risc” — spun ei și ai fi tentat să le dai dreptate. Dar neprevăzutul și riscul în studenție pot căpăta și alte forme: neprevăzutul și riscul în cercetare, neprevăzutul unei idei spectaculoase, riscul unei experiențe în premieră, etc, cu adevărat factori care fac studenția mai frumoasă. Iar aceștia nu fac altceva decît că își ratează o vacanță oferindu-și, în schimb, „imensa plăcere” de a bea o cafă la „Nufărul”-ul și de a chibița un meci de table dintre doi contrați, pierde-vară și ei. Sau, poate, aceea de a cheltui din banii oferiiți cu generozitate de fost nedreptățit (ă), de nu știu care „babaci”, căci doar fiul (fiica) lor a „tîmpit” de profesor. Ba, mai mult, unii obțin performanța de a-și convinge părinții că deplasarea lor la Timișoara se face nu pentru restanță (sau în cel mai rău caz pentru mărirea notei) ci pentru practică, muncă patriotică, pentru... și bieții părinți cred; Cred fiindcă mai au certitudinea că pot să creadă, încă, în fiii lor!

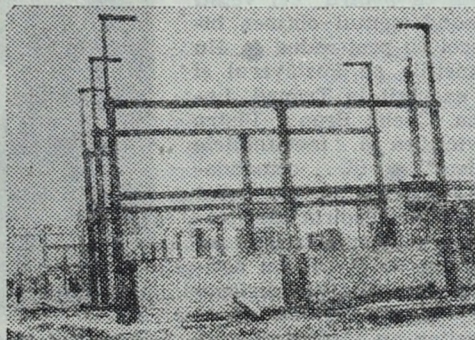
...Mai sînt apoi „accidentele” sesiunii din vară

...De partea cealaltă — profesorii! Calmi și intransigenți, de la înălțimea catedrei și a cunoștințelor bogate, chestionează, dau sfaturi, pun note, se distrează, fiecare fiind suveran

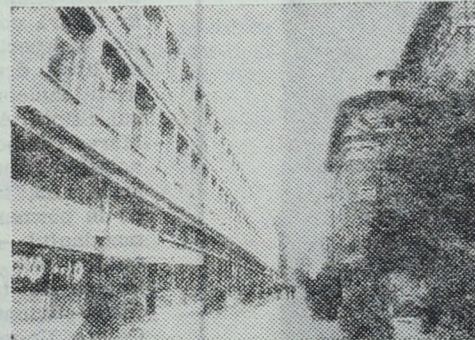
la disciplina lui de studiu. Dar sînt și ei oameni. Deci e firesc să-i putem categorisi în fel și chip. Nu o facem, poate fiindcă nu avem acest drept. Dar cu maturitatea noastră, de tineri de peste 20 de ani, avem dreptul de a le spune că și la alte vîrste, mai mari decît aceasta, oamenii pot să greșescă. Iar marea greșală provine din faptul că unii nu cred în cei din fața lor, în ucenicii lor, în cei chemați să le ducă priceperea mai departe. Greșală ce rezidă din necunoașterea studenților, depărtarea de universul și problemele lor. Sînt îndrumători de grupă, decani de an, profesori, care nu au aflat motivele pentru care X sau Y nu s-a prezentat la examen sau s-a pregătit necorespunzător, care nu știu că X sau Y sînt firi emotive sau nervoase, care nu cred că omul din fața lor nu are puterea necesară pentru a rezista unei astfel de confruntări? Dar, mai ales cîți încearcă să îl ajute, să și-l apropie sufletește? De multe ori se greșește neîncercînd să se afle ce se ascunde în spatele unor rînduri scrise nervos pe o coală de hîrtie. Distanța care există între unele cadre didactice și studenți se oglindește în rezultatele profesionale, în numărul celor care vin la examenele din toamnă sau în sesiunile de examene prelungite. Apoi mai e exigența — dificilă problemă! A fi exigent înseamnă, pentru un cadru didactic, cred, în primul rînd, în a cere studentului elementele absolut esențiale și necesare, indispensabile pentru cariera lui viitoare. Nu a pretinde o mie una amănunte, pe care oricum studentul le uită la 5 minute de la terminarea examenului, în detrimentul privirii de ansamblu asupra problemei. Sau de a-i forma un mod de gîndire, de lucru, ingineresc. Facultatea are menirea de a forma specialiști de înaltă ținută, multilateral pregătiți, nu de a da niște „tobe de carte” care știu că vapoarele sînt mari, frumoase, cu cală, catarge și proră dar nu știu că ele se mențin la suprafața apei datorită forței lui Arhimede. Și concepția generoasă a învățămîntului nostru, de legare a teoriei cu producția și cercetarea, are la bază tocmai aceste idei. În acest sens, credem, trebuie orientată exigența profesorului, corelată cu autoexigența în ceea ce oferă spre studiu tînarului din fața lui.

Să ne privim mai întîi pe noi înșine și apoi cu privirea innobilată de adevăr să-i privim pe cei de lingă noi. Doar așa vom înțelege că studenția este un vis trăit cu ochii larg deschiși spre viitor.

GHEORGHE CRISAN

Drumul parcurs de Secția de proiectare și microîntreprindere profil mecanic și electric de la primii stilpi la modernă clădire de azi înseamnă multă muncă și pasiune...

PE ARIPILE VA

Casa noastră crește din mâinile noastre

După ploaie răsare soarele, mare, luminos, mai curat. Un soare îmbătat, decantat în retortele stropilor dolofani ai ploii de septembrie. Un asemenea soare învăluie pământul cu o zăpadă fierbinte, transparentă, prin care sensurile lucrurilor purced așa în așteptarea unei clipe cind toate se contopesc în marele sens, în sensul ce topește nuanțele, curcubeul îl toarnă în albul cel mai pur, în fantasticul alb, sumă și produs de vitalii.

Cu rețineră în pas și în privire, ca și cum ar fi trebuit să pășesc peste spații absente, peste miniaturizări ale imaginii, peste linia dintre două secvențe, călcind pe covorul de umezeală întins uniform, ajung cu greu, încă nu treaz, cu soneria stridentă o ceasului bine fixată în urechi ca acel cocoloș de vată cu care și-le infunzi liniștit că vântul nu-ți mai bate-n măselele cariate și-n creierul mare, ajung pînă aproape de locul șantierului, în mijlocul verde al parcului ca o pașiște cu pomi ici-colo. Mă opresc pentru a-mi freca ochii, spre a-i înroși și-a-i umple cu rouă.

În sfîrșit ajung la o cărare spre șantier, o cărare care taie parcul, o cărare, de fapt un sănuțuț între două rînduri de ferburii aliniate frumos. O băltoacă slinoasă, ca o maree neagră mă amenință, vine spre șarmurile pantofilor mei. Cine știe ce corabie cu spumă s-a mai scufundat. O evit, de fapt, fug de ea. Nu-mi dau seama că o basculantă rîfoasă, un adevărat mistreț, cîndva albastru, mă atinge cu botul. Dar ajung, în sfîrșit!

O groapă cu margini proptite cu dale pe care o mîna de uriaș singură nu le-ar putea ridica, ci numai două mîini de uriași dolofani dacă ar putea-o ridica un centimetru, niște temelii de beton cu mușcăi șișnind în sus, țată ce privești îmi iesse întru înfrîinare și dacă nu așa fi fost încă sub influența vîsurilor de dimineață și nu mi-aș fi închipuit cum cresc ziduri și cum crește casa, m-aș fi speriat, trezindu-mă cu adevărat și cu fața la pernă, dar așa, o frenezie curată mă cuprinsese, împinzindu-mi întregul trup ca gimnastica de învioreare la care de lene nu mai ies prima lună de armată. Ridicîndu-mi privirea căzută ca o prelată peste groapă observ la cîțiva pași mai încolo, zidurile închipuite, cum ca dintr-o abra cadabra șișnosc, cum perete se leagă cu perete sub gheara macaralei zgomotoase. Dar în lanțul acesta de case care cresc se învește o altă vîrșă, o verigă aproape întregă, îi mai lipseau doar cîteva bucăți de ceramică, puțină zugrăveală. Lîngă aceasta, impresionantă, silueta căminului studentesc numărul 19, netezit de mîini, așteaptă parcă o înfrîmplare, o mare întîmplare (trecerea pragului său de către prima valiză, de către primul student).

Mă întorc la căminul 20 ce pare o cetate asediată, dar, nu, aici e vorba de un asediu constructiv. Încerc să număr oamenii. Sînt cîte furnici într-un mușuroi. Apoi îmi amintesc de cel întebat cîți perși sînt în pîrul nemionului și de răspunsul său prompt: „500!” și-l fui. Întreb un grup de studenți dacă nu l-au văzut pe tovarășul Băcescu. Nu-au auzit de acest tovarăș. (Era prima lor zi de muncă patriotică). Mint. Întîi l-am întebat dacă sînt studenți. După sălopete păreau. Nu știu cum se face, dar am nimerit tocmai lîngă cazanul cu smoală. Întotdeauna nimeresc lîngă cîte un cazan de smoală. Priveam. Un nematon uriaș de smoală care fierbea, devenea viscos, fluid. Clăbuci de smoală săreau de colo pînă colo. Cei mai norocoși se loveau de aerul rece și cădeau în noroiul bogat din jur.

Il găsesc pe tovarășul Băcescu. Tovarășul inginer Vasile Băcescu. Pe care îl las să-mi vorbească (mi s-a spus că dacă nu-l înteb nimic îmi spune mai

multe). „Am fost aici de la baterea țărîșului în octombrie 1977. După săpăturile mecanice, muncitorii T.C.M.T. și studenții anului I instalații au început construcția celor patru cămine studentești ale I.P.T., cu 3.000 de locuri. Conform planului, două erau prevăzute să se dea în folosință anul acesta, iar două anul viitor, dar prin mobilizare și eforturi concertante sîntem în măsură la începutul actualului an universitar să terminăm trei cămine (cel de-al patrulea, la care e turnată fundația, va fi și el gata la sfîrșitul anului calendaristic). În timp ce băieții de la Construcții își desfășurau practica la șantierul național al tineretului Canalul Dunăre - Marea Neagră, studentele au muncit la acest obiectiv. Alături de studentele de la Construcții aflate aici timp de trei luni, au efectuat muncă patriotică studenții de la toate facultățile institutului. Ce ne-a bucurat mult a fost faptul că acești studenți au știut să se integreze în atmosfera generală de lucru. Pentru realizarea acestei investiții interne, T.C.M.T. a luat măsura ca să se înființeze încă un poligon de turnare a elementelor prefabricate, în incinta șantierului, economisindu-se circa o jumătate de milion de lei prin eliminarea transportului. La acest micopoligon au lucrat cu rezultate foarte bune studentele Eugenia Mircea, Farcaș Gyongyi, Doina Vanvacaș. Un exemplu de muncă și hărnicie a fost studentul ecuatorian George Corea. Maria Gros, în cele trei luni de practică nu a absentat nici un minut. La îndeplinirea planului de producție și la realizările suplimentare prin seriozitatea și priceperea lor și-au adus aportul și Cristina Ceaușescu, Lucia Herman, Emilia Dolgos. Munca studenților constructori a fost răsplătită cu note de 9 și 10, note ce reflectă pe deplin activitatea lor. Între timp îl înfrînesc și pe lector Doru Novăcescu care îl ajută pe tovarășul Băcescu în evidențierea celor cu rezultate foarte bune la muncă patriotică. Circa 25.000 ore au efectuat studenții facultăților institutului (în medie 70 de studenți zilnic), cel mai bine prezentîndu-se facultatea de mecanică. S-au remarcat îndeosebi următorii studenți: Silviu Jura, Pavel Gherman, Mircea Postariu (Construcții); Mircea Tirziu, Mircea Troi (Electrotehnică); Arsenie Pecican, Ovidiu Bunii, Dumitru Mnerie (Mecanică), Florin Roman, Constantin Simionescu (Mecanică agricolă), Irina Maris, Carmen Miltaru (Inginerie chimică).

Nu închei pînă nu derulez puțin timpul spre a aminti ceva din cele două săptămîni de muncă patriotică pe care le-am efectuat alături de colegii mei. Atunci în timp ce urcam dulapuri la căminul 19, am descoperit unul vîduvit de placa din spate. Părea o ecluză prin care poți trece cu haine pe braț spre a le obișnui cu variația de oxigen a aerului. Cineva, un hoț mărunț, smulse cu gheara placajul, probabil un îns strîngător de felul lui și grijiu pentru propria-i posteritate, căci placa aceea nu era bună decît pentru un fund de coșciug ori pentru uscat semințe de pepeni verzi.

Și, încă ceva, la construcția facultății de electrotehnică s-a experimentat cu rezultate deosebite conducerea activității de muncă patriotică de către un comandament studentesc. Credem că și la acest șantier, dacă C.U.A.S.C. de la I.P.T. ar fi avut o mică inițiativă în acest sens lucrurile mergeau și mai bine. Ca știri de ultimă oră, o parte din noile cămine au și fost ocupate, iar în rest se lucrează la ultimele finisări.

Sîntem curioși să aflăm cum se simt colegii noștri în casa cea nouă crescută din mîinile lor.

MARCEL SAMANȚA

FLASHURI DINTR-O SĂPTĂMÎNĂ CU TABERE

PROLOG :

O săptămînă de vacanță studentească înseamnă pentru un reporter, schimbul a 15 trenuri, 10 autobuze, 10 comandanți de tabără, lenjerie de corp, fișe de telefon, impresii, 2 filme foto, 30 de leva, 7 sticle de bere, 4 blaturi, 6 autostopuri, și printre toate acestea 10 tabere studentești, adică :

Sibiu

● Două serii a 250 de studenți, suficiente pentru a confirma superlativul climatului studentesc sibian ● Locul unde „nu veți vinde cartela în mod sigur” ● Două autocare astfel ca prin rotație fiecare student să participe la cel puțin trei dintre excursiile: Păltiniș, Bîlea, Transfăgărășan, Salinele de la Ocna Sibiului dar și... trei ore de muncă patriotică pe șantierul Casei studenților din Sibiu ●

Comandamentul studentesc local, în frunte cu Nicolae Vrîncean, a format o echipă capabilă, de băieți sufletești, buni colaboratori și strategii, fără abundență de ședințe și permanențe. ● Piesa de rezistență a constituit-o focalul de tabără de la cabana Curmătura, realizat în colaborare cu Ocolul silvic și pompierii.

Brașov

● Pășesc în tabără pe fondul unui infernal solo de tobe al formației I.P.B., care susținea sonor seara de dans într-un club de cămin mult prea mic pentru mulțimea decibelilor și studenților inghesuiți acolo. Și totuși anul trecut discoteca se ținea în holul cantinei, în condiții excelente; probabil nu și din punct de vedere al Sanepidului ● Ca și o inițiativă laudabilă, amintim că pentru cei veniți în tabără comandamentul obținea bilete de spectacol cu preț redus ● Nu au lipsit drumețiile pe Postăvarul și tradiționalele excursii la Tușnad, Lacul Sfînta Ana, Cheia, Bran, Piatra Mare, Dimbovicioara și inevitabilele notații: „Epuizat” ● Și... comandament nou, fără experiență, și absent de la permanență, neinspirat ales, comandantul - o studentă trebuia să îmbine cele 8 ore de P.A.P. cu activitatea de tabără, atribuțiile divizate între studenți și o contabilă de la Centru Universitar au întărit părerea ce se asociază tot mai frecvent Brașovului, că „studenții au prea puțină inițiativă” (în sensul că inițiativele sînt luate de alții).

Predeal

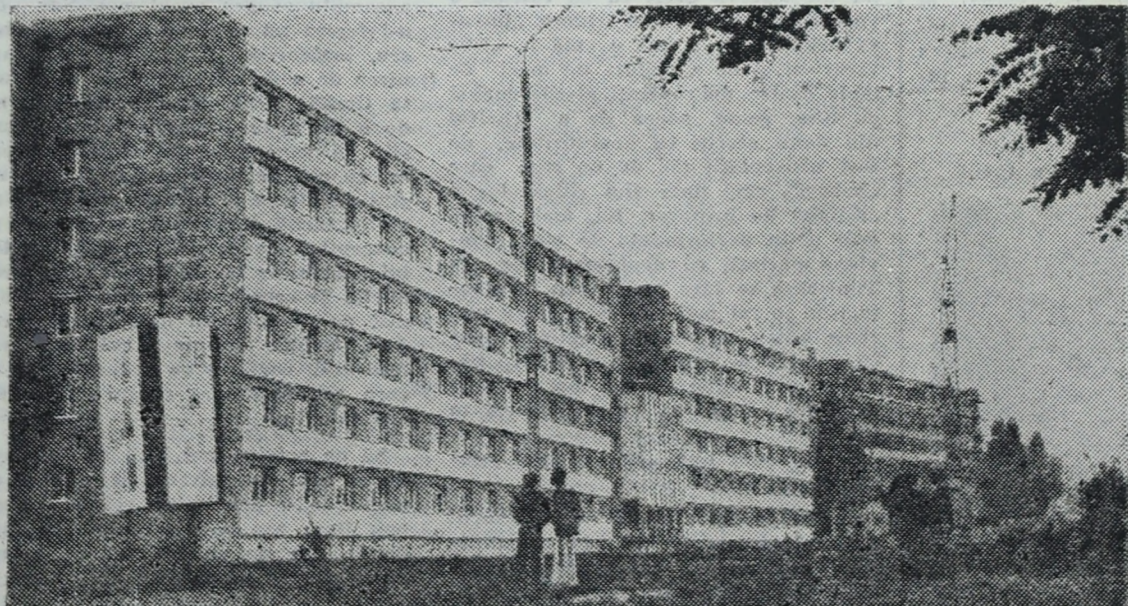
● Deasupra porții Casei studenților unde se află sediul com. studentesc (craiovean și gălăgios), zădărnici „venirăși” ● Consemnăm zina „Tractorul”, excursia la Omul, Trei Brazi, Șarada, Scropoasa, Bran, Rîșnoșov, muncă patriotică în flori din localitate, seri de curs de dans (discoteca) grupul „Redivivus”, mulțumirea neului grupului „Epsilon” ●

Poiana Tașilor

● Cea mai montană tabără, între: munți, mîni, fin vaci, dar și (lipsa indicatoarelor), satie, comandamentul (discoteca) ferea revista „Orientări”, harta munților Bucegi, știi că te orientezi! ● local se adunau sticle de apă denți pentru muncă patriotică cazare dublu mixtă studeștilor vila Ialomita ●

Piriul Reșiei

● La intrare privirea se oprește la un colet (de categorie II) dat de „C.U.A.S.C. Iași” comandantului Luca Ghidăce anticipează o activitate deosebită. Într-adevăr, săvîrșind crește, în interior am cîștigat crește generoase de raclă mingi și echipamente de fotbal, baschet, palete și tenis de masă, acordeon brigadă - mi se argumenta ●

Fotografie de GHEORGHE TARTAN

WANTEI

Eforie Sud

● In general aceleași excursii ● Participări la „Cupa Litoralului” secțiunea șab și volei ● Amenajări în parc, sere și cules de piersici la construcție mai veche, cu egrasie — pro-ma Tuzla ● Cazare în vile de com-blemă de competența dispececratului stațiunii, totuși problemă ● Schimb de studenți cu Costineștiul, în scopul realizării programelor artistice de tip „Student club” ● La cabinetul medical al taberei se mai află și acum un teanc de reviste „Forum studentesc” (numerele 36 și 38) și despre care redacția nu a fost înștiințată...

Mamaia

● Așezată la camping „Perla” timp de trei serii a cite nouă zile, tabăra Centrului universitar Timișoara, însemnând zece corturi de 4 persoane, un pat pliant, o saltea pneumatică și un sac de dormit de persoană, cinci bărci pneumatice, mingi, țigări, aragaz etc., cu posibilitatea servirii mesei (cu rezervare de locuri și fără coadă), la pensiune

Excursia tematică

● Inițiată de C.U.A.S.C. Timișoara, de-a lungul a două săptămâni, pe traseul Timișoara — Caransebeș — Băile Herculane — Pietra Scrisă — Armeniș — Orșova — Porțile de Fier — Tismănaș — Tg. Jiu — Horezu — Pitești — Tîrgoviște — Sărata-Monteoru — Delta Dunării — Mamaia (cu participare la prima serie a taberei de corturi) — Giurgieni Vadu-Oii — Slănic Prahova — Brașov — Sibiu — Timișoara ● S-a bucurat de asentimentul și interesul studenților timișoreni participanți ● În acest sens am primit pe adresa redacției un material de 10 pagini dactilografiate,

semnat Pavel Ioan, în care, folosirea repetată a cuvintelor admirabil și minunat ne scutește de orice comentariu în plus.

Costinești

„Alo, alo, alo, fotocolor Fotoreporterul de soare, Toată lumea în picioare Ca să iese poza mare... Alo, alo, alo, Fotoreporterul de lună Toată lumea împreună, ca să facem poza bună.

Alo, alo, alo, A sosit fotograful. Cele mai culte fotografii de pe litoral Executăm fotografiile în limba latină. Nu vă speriați, nu facem injecții Ci doar acupuntură sonoră în urechi, Ce-i cu voi, nu sinteți în deplinătatea facultăților financiare.” „Nu vă înghesuțiți Că dăm bonuri de ordine Potocanius.

Cel mai MARE fotograf!

5 lei bucata, MINE-I GATA! Dimineața la prinz și seara... să stă toată plaja, fotografiile care tin 100 de ani.

Senzația estivalului '78! Ediția specială a gogoșei marinarului în rețeta „gogoșa marinarului” — elixirul fericirii! Gogoșa de inspirație divină plămădită din aluat frământat de zeița Fortuna. Întindeți mina cu doi lei și apucați norocul, care e aproape. Ultimile bucăți... ultimele două sute Luați-le altfel trebuie să le returnez. Pentru această reclamă luminoasă am citit două mii de volume. Cu doi lei economisiți o cină, Cumpărați gogoșa marinarului!

EPILOG: Aspectele surprinse în acest material, reprezintă frânturi din ceea ce a însemnat perioada 8-15 august a vacanței de vară pentru studenții aflați în taberele de odihnă. Să nu-i uităm însă pe ceilalți studenți a căror vacanță a însemnat clipe de muncă pe șantierele și ogoarele țării și pretutindeni acolo unde se simțea nevoia lor.

IOAN BACALETE (Fotografiile autorului)

Înțelepciunea străzii (12)

Un om mare cu adevărat, este acela care nu numai că e gata să moară pentru ideile lui, dar poate în aceeași măsură să și trăiască pentru ele.

(André Malraux)

● Rubrica INTELEPCIUNEA STRAZII este redactată de Ioan Băcălete și are ca motto: „Cine apucă pe un drum greșit (în viață), zadarnic mai învață semnele de circulație”.

(Ion Velican).

Orele Agronomiei

Am părăsit cu grijă camera în care colegii mei pluteau în somnul dulce al dimineții.

Ora 4. Se luminează de ziua, un aer curat și înmiresmat îmi dă parcă putere, mă trezește de-a binelea.

Încep acest raid prin Complexul de pe Calea Aradului singur, cu un carnețel și un capăt de creion în buzunarul salopetei. Peste tot liniște, somnul este încă stăpîn.

Ora 4,35. La S.D.E. studenții de serviciu pe grajd așteaptă nerăbdători să le vină schimbul. În zootehnie ziua are 24 de ore. Au avut o noapte liniștită. Nimic deosebit.

Ora 5. Mă întorc la cămine. Autobuzul 27 a început să-și facă datoria. Sosesc bucătăresele, veșele și vorbărețe, ca întotdeauna. Promit pentru azi un „potol” bun.

Ora 6. La căminul 1, lumea s-a trezit la viață. Zootehniștii se pregătesc de practică. Ei par a fi cei mai harnici de aici fiindcă sînt cei care se scoală mai devreme dar, tot agronomii ajung mai departe chiar dacă se trezesc după 6,30. Ei vor ajunge azi prin apropiere de Dudeștii Noi unde se află lotul de hibridare.

Ora 6,50. La cantină oră de vîrf. Grupa de serviciu din 1 zootehnie își face conștiințos datoria.

Ora 7. Raportul de dimineață, al studenților din anul I, care rostesc un puternic „Să trăiți tovarășe locotenent” îi trezește pe cei adormiți încă.

Ora 7,10. Cu întârziere de 10 minute primul autobuz ticsit de agronomi se îndreaptă spre lotul de hibridare. Multă gălăgie, forfotă, toată lumea se grăbește.

Ora 7,35. Aici în complex din nou puțină mișcare, doar în jurul șantierului de construcții a noii Facultății de agronomie muncitorii și-au început activitatea zilnică alături de grupul de studenți.

Ora 7,45. Alerg și reușese să urc în ultimul autobuz spre ferma Cioreni la lotul de hibridare, unde cele 0,35 ha cît îi revine fiecărui student așteaptă a fi castrat. Este vorba de un lot unde se obține H.S. din grupa 400.

Ora 9. Munca este în toi, roua s-a ridicat. Soa-

rele se ridică amenințător. În slip cu soarele în spate caut să-mi fac datoria la fel și vecinii mei. De la tovarășul șef de lucrări, dr. Gabriel Nedelcu, află să toți studenții sînt preenți și că se lucrează sîrguincios.

Ora 10,30. Căldura devine tot mai dogoritoare, panicule sînt destule, încă, nu am reușit să fac o pauză. Cineva mă atenționează că sînt rămas în urmă și în lot la mine este nenorocire. Nu este chiar așa. Accelerez puțin dar este tot mai cald.

Ora 13,30. Plecăm. Primul autobuz ne lasă într-un nor gros de praf. S-a dus încă o zi de practică.

Ora 14,00 Masa de prinz. Într-adevăr un potol bun care reușește să ne stăvilească foamea. Din nou în complex mare agitație.

Ora 15,10. Căldura a devenit dogoritoare. Doi studenți mai curajoși reușesc să înfrunte căldura jucînd tenis de cîmp.

Ora 17,15. Lumea începe să se trezească din nou la viață. Grupuri, grupuri, se îndreaptă spre stația lui 27.

Ora 20,30. La Casa studenților la discotecă lume multă și foarte cald. Afară este răcoare. Plăcut pentru plimbare.

Ora 23,20. La căminele 3 și 4 se sărbătorește cîte o aniversare. De ce oare nu și-or fi sărbătorit-o împreună? Poate era o afacere mai bună și gălăgie mai puțină.

Ora 0,35. Mai apar încă cîțiva studenți. Unde și-or fi petrecut această seară? Petrecerea continuă. Cioburile aduc noroc. S-a spart un pahar sau poate o sticlă de Porto.

Ora 1,10. S-a făcut liniște. La căminul 1 și 2 cîteva geamuri luminate. Cineva încă lucrează.

IOAN BONTAU

Sinaia

● Semnalăm cîteva acțiuni cu caracter sportiv: Concurs de „Orientaturistică” avînd ca scop găsirea diului comandamentului în condiții de absență totală a indicatoarelor trazionale și pantă 30 de grade ● Meciuri de fotbal la înălțime (925 metri titudine), vezi vigneta ● Excursii între 35-125 lei sugerate de către J.T. în etapele în care singurul autobuz existent deservea și tabăra de Poiana Țapului.

Constanța

● Tabăra găzduită de Institutul pedagogic Constanța, comandament ocal) ospitalier și omogen ● Muncă patriotică cu reprogramări voluntare efectuată la cules și sortat de piersici la ferma Nazarcea ● Două transporturi zilnice cu autobuzele institutului la plaja de la Mamaia, cu referință pentru al doilea transport ● Pentru doritori, inițieri în iahting la baza nautică a institutului, cu echipa locală „Știința” ● Tur de litoral, excursii la Capidava, Histria, Adamclisi și cu contribuție și reduceri în Delta și Bulgaria.

SONG

OMUL CU CICATRICE

de SOMERSET MAUGHAM

L-am observat prima dată din cauza cicatricii sale care se întindea, mare și reașie, de la temple până la bărbie. Cicatricea amintea de o rană groaznică și mă întrebam dacă îi fusese cauzată de o sabie sau de un fragment de obuz. Era neașteptată pe fața lui rotundă, grasă și jețială. Avea trăsături mici iar fața nu se potrivea de loc cu corpul său mare și gras. Era un om bine făcut de o înălțime care depășea normalul. Nu l-am văzut niciodată decât într-un costum zdrențuit, o cămașă kaki și un vechi sombrero. Era departe de a fi curat. Venea la Hotelul Palace din Guatemala City în fiecare zi la ora cocktailului și încerca să vândă bilete de loto. Niciodată nu am văzut pe cineva să cumpere, dar, din cind în cind, i se oferea câte o băutura. Niciodată nu o refuza. Se mișca printre mese, se oprea la fiecare masă și cu un zimbet ușor își oferea biletele de loto, și cind nu i se acorda nici o atenție, cu același zimbet trecea mai departe. Cred că majoritatea timpului era puțin beat.

Stăteam la bar într-o seară cu o cunoștință cind a apărut omul cu cicatricea. Pentru a douăzecea oară am dat din cap în semn de refuz cind mi-a oferit și mie biletele de loto. Dar prietenul meu l-a salutat cu amabilitate.

„Cum o mai duci, generale?”
„Nu prea rău. Afacerile merg cam prost, dar ar putea fi și mai rău.”
„Ce vrei să servești, generale?”
„Un brandy.”

L-a băut și a pus paharul înapoi pe tejghea. A înclinat din cap pe urmă cunoștinței mele.

„Vă mulțumesc.”
Pe urmă s-a întors și și-a oferit biletele celor care stăteau lângă noi.
„Cine e prietenul tău?” am întrebat.
„Are o cicatrice groaznică pe față.”

„Nu prea îi adaugă la frumusețe, nu-i așa? E un exilat din Nicaragua. E un excroc, bineînțeles, și un bandit, dar nu e un om rău. Îi dau din cind în cind cite un bănuț. A luat parte la o răscoală, și a fost generalul trupelor rebele. Dacă nu i s-ar fi terminat munțiile, ar fi răsturnat guvernul și ar fi fost acum ministru de război în loc să vândă bilete de loto în Guatemala. L-au prins, pe el și pe oamenii săi, și i-au judecat la Curtea Marțială. Și i-a asemenea lucruri se fac de obicei fără întârziere în aceste țări, și el a fost condamnat să fie împușcat în zori. Cind l-au prins, cred că știa ce îl așteaptă. Și-a petrecut noaptea cu ceilalți în închisoare; împreună cu ceilalți, pentru că erau cinci, au jucat poker. Au folosit chibrite în loc de monede. Mi-a spus că nu a mai avut așa un ghinion niciodată; a pierdut tot timpul. Cind s-a crăpat de ziua și cind au venit soldații în celulă să-i ducă la execuție, prietenul meu pierduse mai multe chibrite decât ar putea un om să folosească într-o viață.”

„Au fost duși în curtea închisorii și așezați la perete toți cei cinci, unul lângă altul, cu fata la plutonul de execuție. A fost o pauză, după care prie-

tenul nostru l-a întrebat pe ofițerul comandant de pluton de ce naiba îl făceau să aștepte. Ofițerul i-a răspuns că generalul comandant al trupelor dorea să ia parte la execuție și că îi așteptau sosirea.”

„Atunci mai am timp să fumez o țigară”, a spus prietenul nostru. Dar abia și-a aprins-o, că generalul a și intrat în curte. S-a trecut la formalitățile de rigoare și generalul i-a întrebat pe condamnați dacă aveau o ultimă dorință înaintea execuției.

Patru din ei au dat din cap în semn că nu, dar prietenul nostru a vorbit.

„Da, aș dori să-i spun la revedere soției mele.”

„Bine”, a spus generalul. „Nu am nici o obiecție. Unde se află ea?”

„Așteaptă la intrare.”

„Atunci nu va cauza o întârziere de mai mult de cinci minute.”

„Nici atât, domnule general.”

„Puneți-l deoparte.”

„Doi soldați au ieșit în față și răzvrătitul a trecut deoparte. Ofițerul care comanda plutonul de execuție, la un semn din partea generalului, a dat ordin și cei patru au căzut. Ei au căzut ciudați, nu împreună, ci unul după celălalt, cu mișcări care erau aproape grotești, de parcă erau niște păpuși la un teatru de păpuși. Ofițerul s-a îndreptat spre ei și și-a descărcat pistolul într-unul care mai era încă viu. Prietenul nostru își terminase țigara.

Se iscă o agitație nemaipomenită la poartă. O femeie intră în curte, cu pași repezi, și pe urmă, cu mîna la inimă, se opri brusc. Scoase un țipăt, și cu brațele întinse, fugi înainte.

Era în negru, cu un voal pe cap, iar fața îi era albă ca varul. Era încă abia o fată, slabă, cu trăsături regulate și cu niște ochi enormi. Era așa de drăguță în timp ce alerga - cu gura întredeschisă și cu agonia pe față - încît pînă și soldații care o priveau au scos un oftat de surprindere.

Răzvrătitul făcu un pas și o întimpă. Ea se aruncă în brațele lui și cu un strigăt de pasiune „Sufletul inimii mele!”; ea își duse buzele spre buzele lui. Și în același timp el a scos un cutit din cămașa sa zdrențuită - habar nu am cum a reușit să-l țină - și a omorît-o. Singele a țîșnit din vena tăiată și i-a murdărit cămașa. Pe urmă și-a pus brațele în jurul ei și din nou a sărutat-o.”

S-a întimplat așa de repede încît nici nu se știa ce s-a întimplat, dar cițiva au scos un țipăt de oroare; au sărit și l-au prins. Au așezat-o pe ea jos și au stat în jurul ei, privind-o. Răzvrătitul știa unde să lovească și era imposibil să oprești singele. Într-o clipă se ridică ofițerul care ingenunchese lângă ea.

„A murit”, șopti el.

Răzvrătitul își făcu cruce.

„De ce ai făcut-o?” a întrebat generalul.

„Am iubit-o.”

Un fel de suspin trecu peste acei oameni adunați acolo și îl priviră cu fețele stranii pe ucigaș. Generalul se uită la el citeva clipe în liniște.

„A fost un gest nobil”, a spus el în cele din urmă. „Nu pot executa acest om. Luați mașina mea și conduceți-l la graniță. Vă onorez, domnule, așa cum un om brav trebuie să onoreze pe altul.”

Și printre cei doi soldați, fără nici un cuvint, răzvrătitul se îndreptă spre mașina care îl aștepta.”

Prietenul meu se opri și pentru o clipă am rămas tăcut. Trebuie să vă explic că el era din Guatemala și mi-a vorbit în spaniolă. Am tradus ceea ce mi-a povestit el cit de bine am putut, dar n-am făcut nici o încercare să schimb limbajul său deosebit de curgător. La drept vorbind, cred că se potrivește cu povestirea.

„Dar de unde are cicatricea?” am întrebat la urmă.

„Ah, asta s-a datorat unei sticle de bere care s-a spart cind a deschis-o. O sticlă de bere.”

„Nu mi-a plăcut niciodată”, am spus eu.

Traducere de DAN MANOLESCU

EXEGEZE

UN MIT AL LUMINII

În aceste ținuturi nu trebuie să faci nimic (sau să nu mai faci nimic care să se adauge nedorit peste ultima ipostază, care la rîndul ei nu este o încremenire ci o prelungire, o curgere pe care nu o mai simți pentru că nimic nu se mai adaugă în ea) și iată că poetul vine și șoptește lumii acesteia „Eu nu pricep nimic ce-mi spui. Vorbele n-au asupra mea putere / Eu sînt făcut numai din ochi / Ioan Lumină, veșnică vedere”. Și dacă ai ajuns aici vei pricepe că ziua și noaptea marchează doar un gest efemer al omului între două ipostaze ale curgerii veșnice și pricepînd aceasta te vei cuprinde în scrutarea dramatismului heideggerian, în beția anulării în contemplație.

Iată-ne deci aici, într-un univers în care poezia se percepe într-un joc ciudat între intenție și ritmicitate, lumină și umbră, forme embrionare ale unei mișcări care se vrea intrupată, realizată, extatică însă, schingiuită în marginile unor simboluri evanghelice pe care le propune Ioan Alexandru în discursurile sale imnice.

Dincolo de toate acestea însă, harta spațiului său poetic se împlinește de la volumul de debut „Cum să vă spun” și pînă la „Imnele Transilvaniei”, și nu numai atât, pentru că împlinirea este nedreaptă în ceea ce are definitiv în ea, mai degrabă lumea aceasta tinde împlinindu-se spre un abia bănuț țarm al luminilor risipite prin lumi transilvane (modalitate care o organizează într-o aspirație permanentă înspre Metafizic și Lumină).

Poezia în sine deci, plutește tremurătoare între intenție și realizare, în așteptarea unei intrupări definitive, așa cum poezia lui Coșbuc se împlinește prin celebrarea strofică a unui soare mitologizat, așa cum poezia lui Goga se împlinește pătrunzîndu-se cu dorurile mesianice ale Țării, așa cum poezia lui Blaga se împlinește construind suave lumi metafizice în cețurile misterului.

Ioan Alexandru se inițiază mereu în geografia spirituală a spațiului său existențial, se trăiește mitic și voluptuos în simboluri imagistice traslucide, eterate, fără urme și ascunzîșuri. Lucrurile, simboluri în mitul poetului, se celebrează poetic într-o religie a luminii în care Albul nu asigură neapărat puritatea, iubirea sau liniștea, ci în mod necesar sacrul și odată cu el tensiunea celebrării unei lumi de abur și taină. Iată spre exemplu, laptele investit sacrat prin mecanismul simbolurilor amintite, într-o poezie din volumul „Cum să vă spun”. „Beau lapte din șistar și mă cuprind flori / Că prea-i bun laptele și proaspăt - cum să spun / Parcă beau soare amestecat cu nori” (Beau lapte), poetul nu se bucură senzorial ci imagistic. Laptele sacralizat este simbolul luminii creatoare, al vitalității telurice, realizîndu-se ca simbol într-o ordine poetică care se vrea intrupată în taina fără taine a luminii (obsesie care se va dovedi fertilă în poemele de mai tîrziu).

Această ordine poetică structurată în jurul cîtorva simboluri obsesive se definește exemplar în chemarea spre taina îngemănării cu Netăinuitul (cum altcumva am putea înțelege ne-taina luminii), acest Netăinuit este oferit maestuos în plasticitatea unor jocuri florale, bogate în lumină și clarități suave, „Jocurile grele de lumină lin / Foșnesc în veșnica lumină / Tesut e universu-ntr-un / Din pinze groase de lumină” (Lumina neapropiată) sau „Pe ochi și pe ființă ca o povară / De nepurtat. Știam că ea-i Lumina / Și fără seamăn lăsam să o privesc / Cîntînd fără cuvînt și fără grai” (Imnul luminii).

Simbolurile lumii mitice a lui Ioan Alexandru sînt implantate într-o lume cu virtuți monahale, Mielul este simbolul tainelor învierii, geneza luminii din lumină, purificarea necesară ceremonialului celest prin care Necuprinsul se oglindește în Plai, sacralizîndu-l, transformîndu-l într-un altar al celebrării Netăinuitului. „Fața de masă ochi din Maramureș / Păstoru-l preot din Carpați / Mielul jertfit este Mioară” (Imnul întoarcerii). Lumea se mișcă după vechi ritmuri biblice (atît de vechi încît mișcarea lor se confundă cu încremenirea), Păstorul, Mielul, Steaua, Lumina, Mirele sînt simboluri evanghelice convertite într-o religie a plaiului. De-alungul acestei mitologii Păstorul este Mirele biblic, el investeste verbul cu dimensiunile mișcării sacre, stare permanentă de căutare, dorință și aspirație spre Absolut desfășurat sub semnul luminos (și deci Netăinuit) al Naturii-Mamă, „Pe-o cărare pîlînd abia / Parabolic îl vei spori în averea / De taină a omului / Cum singera steaua / La capătul păstoriei / Cum umbra slăvitul Răsărit / În jurul Mirelui” (Imnul întoarcerii).

Această lume eterată, nevinovată în pruncia ei neascunsă, se împlinește chiar dacă îngreunată uneori de circumstanțe și de digresiuni verbale, în spațiul existenței sacre (Țara), în sensibilitate sufletească, în sacralitatea Plaiului, în zborul Netăinuitului, în sublimul revelației, în ardere molcom ardelenescă, în trăire, în clipă, în duh poetic.

DANIEL VIGHI

LYCEUM

Unui copil de 8 ani îi place să se joace, ca și altor copii de vîrsta lui, să citească, mai ales povestiri istorice, unui copil îi place să călătorească. Acest vîlstar, venit pe meleaguri bănărene de la Făgăraș, privește țara și istoria ei cu ochi de copil. Privește și scrie versuri. Versuri care demonstrează însă o maturitate cu mult peste vîrsta ei. ISABELA FENEȘ, pionieră, clasa a II-a, vorbește cu glasul ei firav despre frumusețea patriei, despre acest minuat popor român. Să-i dăm ascultarea cuvenită, căci din aceste izvoare cristaline se nasc rîurile tumultuoase ale țării.

STEAGUL TRICOLOR

Steagul meu e mîndru soare
Strălucind în sărbătoare.
Steagul meu e apa lină
Care curge prin grădină.
Este roua sclipitoare
Ce apare pe o floare,
Floarea mîndră ca făclia
Ce se cheamă România.

ROMÂNUL

Cînd spui român înseamnă pace,
Inseamnă mîinile dibace,
Inseamnă steagul pe uzină
Ce filiiie înspre lumină.
Cînd spui român înseamnă
omenie,

Inseamnă cînte și prietenie,
Inseamnă cîmpul și tractorul
Inseamnă România, viitorul!

DRAGĂ MI-E ȚARA

Țara mea este-o grădină
Plină, plină de lumină.
Flori și pomi care rodesc
Oamenii în ea sîdesc.

Dragi copii dac-o iubiți
Atunci trebuie să știți
Că-n grădină sînt trei flori
Ce sînt mindre trei culori.

Roșu este vitejia
Galbenul este cîmpia
Iar albastrul este cerul
Infinit ca viitorul.

Dragi copii toți să muncim
Și mereu s-o ntinerim,
Ca să fie mai frumoasă,
Țara noastră românească.

VALEA JIULUI

De la virî înalt cu nea
Pin' la apa tulburea
Munți, coline cu verdeață
Ce te-ndeamnă la viață.

Printre stînci ce stau în cale
Apa-și face drum la vale
Cum ea curge pumegînd
Trenul tuje șuierînd.

Prin tunele, viaducte
Poduri mari și stînci de munte
De cobori ori de te sui
Mîndră-i Valea Jiului.

Nu sînt basme nici minuni
Ci e muncă din străbuni
De la daci, de la romani
Pin-la cei contemporani
Și va fi și mai frumoasă
Prin participarea noastră.

Lirică

MARCEL SĂMÂNȚĂ

PASĂREA

Uite, ia geamantanul meu
de vrei să pleci din roua dragostei.
Strângeți cele câteva lucruri cu care
ai venit,
cele pe care ți le-am dăruit cu diverse
ocazii,
când am aniversat o zi de când ne-am
cunoscut,
când mai sărutat întâi,
când a fost ziua ta,
ia și bunurile realizate-n comun;
sărutările, mângâierile, alintările, visele,
poate că vor fi bune cindva pentru
singurătate.
În colivia inimii e pasărea dragostei,
la-o cu tine, ori mult mai bine ar fi
să-i deschidem fereastra.

★

O, cite beții făceam,
adolescent fiind!
Din cupa crinilor de-acasă
beam roua ploilor de vin
Și uite-așa de cite ori eram
nu singur
în grădina înflorită
pe buze îmi creștea
dorința bobului divin
Cum beam privirea ta,
lumini îmi răsăreau în sine
iubirea-intens se pîrguia
și crinii înspre cer se deschideau
ca o fereastră avidă

PRINȚUL DE ROUA

Dimineața ieși din fîntina secretă
Un fir de izvor brăzdează
creasta cocoșului zidit
pe-o pală de iarbă
cosită pe lună
și sevele ierbii urcă-n cîntecul lui
și iarba se face fin
Cocoșul se-mbată cu rouă
și cîntecul și mirosul curat
luminează văzduhul
Broboane de soare
se sparg de aripi
Imbrăcat în mantie de purpură
cocoșul fără cîntec
înghițit de umbră
pare o floare.

Vine prințul de rouă
fulgerat
și vulturul ca o pană
plutește spre el
să îl soarbă
Gheara îl atinge
zgîriindu-i mătăsurile foșnitoare
Prințul de rouă se face griu
se face rouă.

În templul de cretă
nimeni nu intră cu sabie
În templul de cretă
intră femeile cu rouă în pumni
sărută crucea de cretă
și-l stropesc pe prințul de rouă
pe frunte
Un pod face zeul peste riu
Patru armăsari neasemuți
vin din păduri de mestecenii
cu copite de catifea
ca să-l ia
Legat de mîini de picioare
de cozile lor
il duc în patru zări
sălbateci
În patru porți de cetății țintuit
prințul de rouă...
Patru făclii în noapte
Inima lui arde frumos
ca un brad tinăr
Țîșnesc în sus
umplînd cerul cu licurici

Sub albia riului
zac comorile lui neatînse
Pestii de aur zburdă prin ape

Ară țărani sub ape
cu pluguri de lemn
Apele le-aruncă pe maluri cu palma
Spintecă giulgiul comorilor
și aurul cum vede
lumina stîntă a soarelui
se preface în griu
înalt cît trestia
cu spîcul cît vrabia.

ALEXANDRU BERCEANU CLADIND DIN LOGODNA

frămîntăm serile
de tirziu
drumul șerpulește
viclean
spre constelații
ne pierde, în cenușă
și clădim din logodna
anonimele stele
și rar
luceotărul străbaterii.

CINE MĂ PRINDE

cine mă prinde cine mă prinde
și vorba se învîrte în cerc
neizbutind
fereastra ochiului
și iar
cine mă prinde cine mă prinde
pînă noaptea tirziu
cînd buha mai seamănă lună
pe la biserici
lumînînd calea morților la taifas
bună dimineața

cine mă prinde cine mă prinde
buzele rotunjesc aceste cuvinte
cum trica de-a nu fi prins
ar fi egală cu decapitarea.

POMUL ȘERPILOR

mamele torc holdele lumii
și pomul șerpilor e plin de amurg
magică albie de lumină
mîngîie brațele
spre dezlegare
stelele-și piaptănă urma
și-și pierd numele
dimineața
drumul

în jocul fluturilor
ca un dans mineral
pregătit pentru ape.

MARIANA OPRUȚ

MINIATURI

Luna
să nu coboare
prea aproape de toamnă
mestecenii toți
se preschimbă
în sfeșnice de argint.

Și pentru că
iubirea
e o minune
fiecare
are un continent
scufundat.

LUCIAN PETRESCU

SEZONUL FEMEILOR SINGURE

Pe toate străzile Parisului (de pildă)
asta e tot ce lipsește cu tot dinadinsul,
primăvara asta timp cu miro
de flori ieftine pe la colțuri
și să știi că femeile au simțit întotdeauna
nărilor noastre clătinate de așteptare
bilbiută a unui astfel de anotimp
în care polenul dirdiie de nerăbdare
pe sinii nestrînși ai fenomenelor naturii
anormale ce ne sărăcesc ideile
și inverzesc figurile pînă la plutire.

EXPLICAȚIE

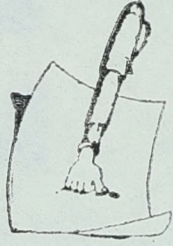
M-a întrebat odată un tip
într-o altă limbă decît a pămînturilor noastre:
„Spune-mi, ai privit vreodată Țara
de sus, de pe munte”?
„Nu” — i-am răsuns și firește s-a grăbit
să și întrebe de ce.
„Pentru că n-aș fi putut s-o văd”.
Am continuat pentru că străinul
se confundase în nepricepere.
„Vezi dumneata, acolo sus pe munte
aș fi scrutat orizontul de unul singur
spre niște contururi despre care
îmi puteam da cu părerea: copaci, case, fabrici,
cărucioare cu copii, ochelari, școală.
Oamenilor eventual nu le-aș fi
prins de acolo mișcarea.
„Așadar iată că ai fi văzut totul”
„Tot peisajul, însă Țara, Domnule,
nu se privește îndeobște în concediu,
e un peisaj continuu în care
înălțimile nu-ți mai impun privitul
de sus în jos și pentru care nu oricînd și oricum
ai un ochi demn să admire”.
„Și atunci?”
„Atunci, cînd vreau să-mi privesc țara
pe cînd mă îndrept cu ai mei la muncă,
mă cațăr pe sufletul meu
cu toți din jur munți și cățărători
și îmi mai umplu plămîinii cu aerul de acolo.
Știi, noi numai cu aerul ăsta trăim.
Iată și secretul sănătății noastre”.

CONSTANTIN MĂRĂSCU

INOROGUL DE FOC (II)

Se-ntunecă,
mamă așteaptă-ți bărbatul
un număr de ani,
întreg sau nu, să-l aștepți,
calcă-ndesat zuruie-n el
mașinile timpului
și din gură-i vor țîșni lupi arși
și scuturi de sînge.
stăruie pulberea-n nările mele dinainte de naștere.
la Tapae lupii-au deschis porțile strigătelor,
mamă, așteaptă-ți bărbatul
rătăcit în tuișul de sulii.

Tapae, Tapae,
cine va putea să sape
mădularele lupilor,
se-ntunecă,
toamnele cad peste urme,
trec turme și turme și turme,
doar inorogul de foc e pe zare,
lup ars, cuvîntul meu,
stelele se-ntoarnă-n soare...

DE LA SABATUL EBRAIC LA TEHNICILE DE MAGIE DIN BANAT

În zilele de 14-16 Iulie, Timișoara a găzduit oaspeții celui de-al V-lea seminar biennial de film etnologic. Seminarul s-a bucurat de o substanțială participare, continuând tradiția seminariilor precedente. În cadrul seminarului dezbaterile au reușit să îmbine fericit înaltul nivel științific, cantonat în zona strictei specialități cu aspectul artistic divers al filmelor prezentate. Ne facem o datorie de onoare în a informa că bienala timișoreană este unică în acest fel în Europa; alta asemănătoare are loc în Veneția, dar cu participarea specialiștilor în cinematografie și a caselor de film. Ceea ce trebuie cu pregnanță subliniat la bienala timișoreană este caracterul de dezbateri teoretică aplicată asupra posibilităților pe care le oferă filmul ca instrument de cunoaștere și cercetare etnografică.

Plecând de la aceste precizări metodologice, oaspeții din centre universitare aparținând unor țări ca Ungaria, Elveția, S.U.A., Israel, Iugoslavia, R.F. Germania sau de la institute și centre din țara noastră, au vizionat și dezbătut o gamă largă de pelicule din care prezentăm câteva care ni s-au întipărit în memorie prin caracterul lor original și fertil discuțiilor științifice.

● Un film interesant au prezentat profesorii **Dov Noy** și **Carelie Forman Soffer**, de la Universitatea ebraică din Ierusalim; deși aflați la începutul drumului în cercetarea etnologică cu ajutorul peliculei, a surprins tentativa filmelor de a reface, în perimetrul orașului modern, vechile tradiții israelite. Efortul cercetătorilor s-a îndreptat spre descifrarea semnificațiilor vechilor sărbători religioase, ale momentelor cruciale din viața comunității; cazul filmului despre ritualurile căsătoriei israelite. Autorii au încercat descifrarea monografică a unui eveniment, plimbând aparatul de-a lungul întregii succesiuni de ritualuri și ceremonii, cum au încercat cu filmul despre Sabat.

● Un alt film care ni s-a întipărit în memorie a fost cel al Centrului de etnologie și folclor din Budapesta, intitulat **Femeia care vede morți** semnat de **Domokos Moldovan**; filmul acesta este o interesantă anchetă socială pe marginea unui caz de psihoză colectivă; s-a încercat, cu succes, credem, surprinderea mecanismelor interioare ale superstiției, modalitățile acesteia de circulație și de influențare psiho-socială. Femeia care-l vedea pe cel morți prin viziuni și comuniune verbală cu spiritul acestora este un caz care ține de domeniul concret al psihoanalizei, filmul însă nu urmărea latura aceasta, ceea ce interesa pe realizator au fost mecanismele sociale care s-au pus în mișcare în jurul ei. Unele imagini ale filmului ne prezintă „la lucru” pe femeie. Vizitatorii acesteia, o ascultau așa cum altădată ascultau locuitorii polisului grec profețiile lui Tiresias. De data aceasta încă, Tiresias este o gospodină cu șorț și copii de crescut, implicată într-o psihoză socială care o va transforma în victimă.

● Pelicule interesante a prezentat și studioul de filme „Alexandru Sahia” în-

cercind urmărirea sinuoasă și aparent dezordonată a unor motive folclorice în ornamentații și țesături; s-au mai prezentat și filme tratând monografic obiceiuri, ritualuri, ceremonii. Ceea ce s-a reproșat însă unor pelicule a fost ținuta festivă, caracterul ONT, în care unele realități folclorice au fost puțin îmbălsămate în idilismul impropriu cercetării științifice.

● Sintem mindri să prezentăm două reușite în latura esențială și atât de dificilă a conlucrării între realizare cinematografică și informație științifică; este vorba de filmul prezentat de cineclubul din Arad și cel prezentat de cineclubul timișorean.

● Filmul din Arad, semnat de conducătorul cineclubului, **George Sabău**, este ceea ce se numește un film riscant, iscusința celor ce l-au făcut să surprindă sub titlul generic **Anotimpurile naivilor**, izbinzile estetice ale pictorilor naivi prezentați la expoziția națională găzduită de orașul de pe malurile Mureșului. Riscul de care aminteam apare firesc în urma prezentării unor galerii de pictură, imaginile statice pot deveni în cazul acesta sursa eșecului. Filmul lui George Sabău însă se salvează strălucit prin acuratețea imaginii, prin redarea coloritului viu al tablourilor, prin iscusința filmării. În filmele de tipul acesta, definitoriu este modul de a privi prin obiectiv tablourile, arta de a scoate în relief valorile lor estetice.

● Filmul alb-negru al cineclubului timișorean, semnat de talentatul cineamator profesionalizat, **Iosif Costinaș**, oferă la rândul lui un model de reușită cinematografică. Pelicula intitulată **Măsuratul oilor la Borlova** este o poezie în imagini a unor obiceiuri urmărite însă cu eficiență științifică a cercetătorului; în cazul acestui film, realizatorul, pe lângă cunoștințe etnologice, posedă și o doză de talent cinematografic. Așa că, pe lângă informație (și neobligat de altfel să facă numai asta) Costinaș oferă și unele imagini de înaltă claritate, în care poezia mișcării cailor prin apă se împletește artistic cu jocul stropilor, iar fețele grave ale ciobanilor cu poezia mișcării eterne a focurilor tradiționale.

● De înaltă ținută științifică au fost și filmele galei retrospective prezentate de arhiva Universității din Timișoara, gazda și organizarea acestui seminar internațional, s-au putut revede cu acest prilej unele filme de prestigiu realizate de asistentul universitar doctor **Vasile Crețu** în colaborare cu experimentatul cineast **Sandu Dragoș**. Oaspeții au putut vedea, cu ocazia aceasta, filmul despre înmormintarea cu bradul, premiat la Veneția ca și peliculele prezentând o zi din viața unei familii de țărani, tradiționalele carnavaluri bănațene, obiceiul colindatului, rituri familiale, practici și tehnici magice.

● Toate acestea pledează convingător pentru continuarea și încurajarea acestei întâlniri biennale care și-a dovedit din plin eficiența, afirmându-se ca o posibilitate de înțelegere științifică și sufletească între popoarele lumii, forme concrete deci, pentru colaborare și prietenie.

(Continuare în pag. a 14-a)

Descuț pe drumurile culturii

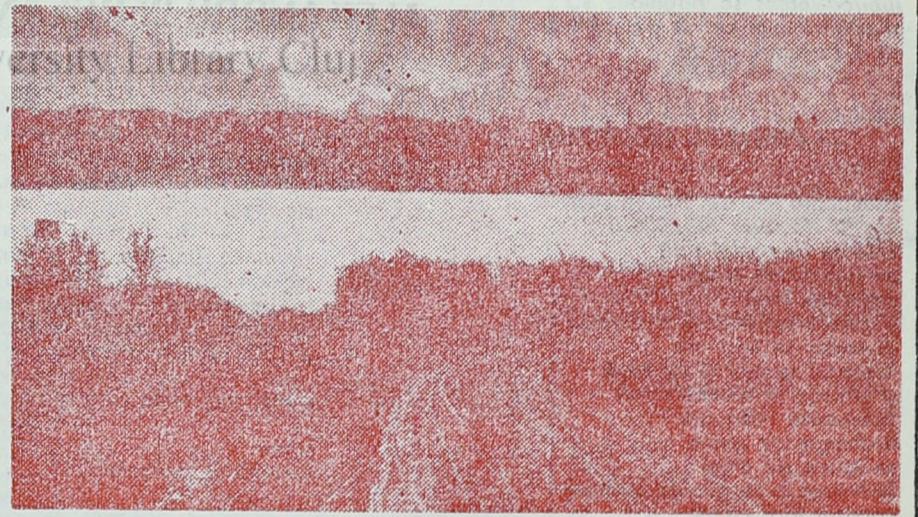
Noica scria undeva („Eminescu sau gânduri despre omul deplin al culturii românești”), încercând să definească atitudinea culturală ca posibilitatea a existenței neplăsmuite, că „Descuții sînt dintre cei care fac cultura mare. Ceilalți, „bine-îmbrăcați”, o pun doar în ordine” — și nu e vorba aici de o rostire emfatică (întîlnim implicată o adevărată teorie a creației în frazele de mai sus). Sentințele acestea sînt un reflex emoțional spontan iscat în lecturarea dialogului platonician Fedru: momentul în care Socrate se bucură omeneste și sincer străbătînd descuț malurile râului Ilisos în căutarea unui loc umbrat în care să se întrețină despre „lucrurile” ultime ale gândului și vieții” (C. Noica, op. cit. p. 8). Îscîndu-se din această stare contemplativă, Noica se desfășoară într-o condensată filozofie a atitudinii culturale, iscarea aceasta, ca naștere în mișcare sau întru devenire, cum spune filozoful, se organizează în jurul unui impuls livresc inițial și generator de extaz, ca mai apoi sentimentul să devină reflecție, iar mișcarea înțelepciune.

Succesiunea între acest impuls extatic livresc și fructificarea acestuia în reflecție se constituie ca o dimen-

nărul Prieten, în a cincea zi a dialogului său cu Mai Știutorul lui Șora, căci a pune ordine înseamnă, atît pentru Tinărul Prieten iluminat, cît și pentru Noica sau alții, a transforma Meditațiile lui Descartes în cartezianism, Criticile lui Kant în kantianism, a înțelege în Nietzsche supraomul, în Bergson intuiția, în Blaga transcendentul ideal și irațional, etc., etc.

Pe lângă toți aceștia, Constantin Noica a ajuns la demnitatea înțelepciunii care nu se mai poate îndoi de ea și nu așează pantofii lăcuții (și nici nu l-ar înțelege nimeni dacă ar face-o), nici nu-și flutură prin fața ochilor vanități care poartă nume de instituții, diplome, titluri, grade și în general toate „cumînțele” cum îi place să le numească. Plăcerea pe care a încercat-o el este de altă natură și ține de bucuria mersului pe jos, descuț, printre holde, vara, cînd te simți mulțumit odată cu praful pe care-l frămînti sub tălpi.

Înțelegem din astea toate că atitudinea în fața culturii, este o modalitate existențială: Eminescu nu s-a definit atitudinal, ci a trăit dramatic pentru că era nenorocit în el să tră-

siune permanentă a metodei filozofice a lui Noica, și într-adevăr filozoful pare pus tot timpul față-n față cu existența concretă a frumosului, întrebătorului, nelămuritului (acest „față-n față” cu concretul ține de modalitatea creației literare), în fața căroa se transfigurează sublimându-le în filozofie (această a doua depășire a concretului prin „transfigurare” ține de creația filozofică, iar pendularea între aceste două modalități de creație și interpretare ține de natura eseului). Iată-l, spre exemplu, **minunîndu-se** senzorial, trăind concret contextul dialogului Fedru, bucurîndu-se alături de tinărul discipol al lui Socrate „în plină natură și vară”, pentru ca pe urmă să se transfigureze transportîndu-ne dinspre concret și senzorial spre reflecție, și ajunși aici să descoperim că a fi descuț este, nu neapărat o motivație socială, ci mai degrabă una spiritua-lă, necesară configurării unei atitudini culturale. Și ni se oferă drept suport motivațional un Homer descuț, un Shakespeare actor, un Rousseau care abia se smulge din condiția de valet, ca și imaginea olimpienului Goethe care-și recapătă inspirația deschîndu-și puțin cămașa.

Dăm aici peste o posibilitate artistică de a construi filozofii, căci Noica la rândul lui nu pune ordine în cultură cramponat în perimetrul îngust al costumului incomod, ci se poartă descuț pe drumurile ei, făcînd-o. Este acesta un adevăr pe care-l dezvăluie înțelegerii sale Ti-

iască astfel, nu s-a angajat prin creația sa în căutarea preamării de circumstanță, pentru că poezia sa era, nu o atitudine, ci modalitate unică.

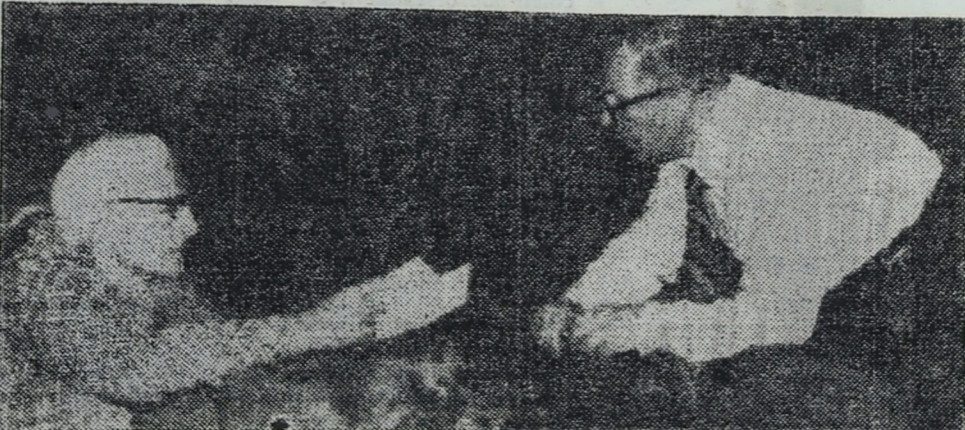
Creatorul literar se justifică în cazul acesta în fața rosturilor lumii la fel cum, altundeva și la fel de firesc, țărantul se justifică prin plugul și ogorul său; și de o parte și de alta regăsim aceeași modalitate unică de creație.

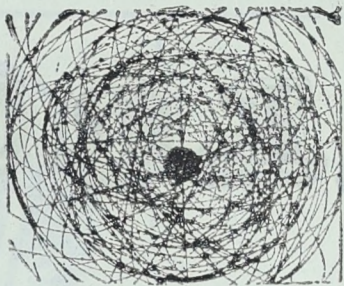
Și dacă ne îndreptăm gîndul spre cei de azi îi vom regăsi pe Noica sau Alexandru, Stănescu, Barbu sau Bănulescu, și nu sînt singurii, alături de ei ar trebui menționați toți cei care-și confundă verbul, nu cu „bine-îmbrăcarea”, ci cu modalitatea pășirii o-neste și demne pe drumurile culturii. Pe de altă parte riscul culturii este un risc al parvenirii, iar pe drumurile astfel imaginate de noi s-ar putea ca talpa pantofului să ridice praful, atunci se poate întîmpla să nu se mai înțeleagă nimic în afara transpirației și a căldurii incomode, comuniunea să devină o lipsă de comuniune, mulțumirea lipsă de înțelegere a celuiilalt, bine-îmbrăcarea dispreț, iar drumul calvar.

Și împotriva acestora pledează drumurile culturii pe care le acoperim, nu cu pasul, ci cu altceva, a cărui dezlegare stă sub înnoirea spiritului, cu propășirea înspre noi pînă la identificarea de o clipă, două, cu mai-desăvîrșitul care ne locuiește și ne așteaptă.

DANIEL VIGHI

Fotografii de IOSIF BERWANGER

Zbor

Adrian își plimbă privirea peste pământul triunghiular din stînga porții. „Monumentul Meditației”. Mai jos: „În incinta Monumentului nu se vorbește”. Poarta era tăiată într-o piatră masivă. Un basorelieu. Două ființe omenești sărutîndu-se. Unul dintre vizitatori își trecu degetele peste corpul cenușiu al pietrei.

— Nu atîngeți lucrarea!

În spate se auzi demarajul autocarului. Cineva rise strident. O față.

— Vrem să vedem și restul! — spuse o voce de tenor.

Din nou rîsul acela.

— Linște, păstrați liniștea!

În cadrul porții apărură un bătrîn cu barbă și plete cărunte. Le făcu niște semne cu mîna. Părea mut. Se întoarse cu spatele la excursioniști. Îi urmau unii cîte unul. Alcea îngustă nu îngăduia mai multe persoane dintr-odată. Pavața cu bucăți cubice de granit neprelucrat, străjuită de două șiruri de tei, se termina brusc după vreo două sute de metri.

Adrian încercă să deslușească construcția Monumentului, dar teii din capătul aleii și muntele din spate acopereau totul cu o ceață albăstruiă. Cunoștea Monumentul din pozele colorate ale prospectului turistic. Corpul avea formă de cruce și o cupolă înaltă din marmură șlefuită. O tăietură lungă și îngustă făcută în cupolă de la vîrf spre bază permitea intrarea razelor solare la răsărit, într-o anumită poziție a soarelui și asta doar în cîteva dimineți de vară.

Adrian privi în urma sa. Fetiscana aceea veselă rîdea mereu, cu tenorul în spatele ei.

— Psst! — făcu cineva și le arătă cu degetul o tăbliță: „În Monumentul Meditației nu se vorbește”. Tăcînd amîndoi și abardară o mască serioasă.

Adrian se enfundă din nou în gînduri. Urechile-i erau încă pline de zgomotul orașului, de zumzetul monotonic al autocarului cu care veniseră.

Începură să coboare niște trepte înguste care duceau într-o subterană, de altfel singura cale de acces spre interior. La început i se păru nefiresc faptul că totul e ațit de strîmt. Se simți însă bine neavînd pe nimeni în dreapta și în stînga lui. Fiecare pas îi dădea impresia unei scufundări în gol. Se auzeau doar pași și mișcări de trupuri. Cineva din fața lui oftă. Curiozitatea care-l adusese pînă aici se risipise ca un nor de fum imediat cum pășise pe alee. Răcoarea, liniștea și spațiul îngust îi alungară, încetul cu încetul, surescitarea. „Ar fi trebuit să număr treptele” — gîndi el cînd atînsese suprafața orizontală a podelei. De aici începea o galerie cam de aceeași lungime cu aleea. Tavanul ușor boltit creștea dintr-odată. Își spuse. Doar ațit. A fost un simplu își simți urechile infundate. „Ciudat!” — gînd. Se așteptase să-i fie puțină teamă de necunoscutul în care intrase, dar se simțea fericit și ușor.

Pașii bătrînului răsunară grav pe lespezile de marmură. Au ajuns în interiorul Monumentului. Grupul de vizitatori se oprî la intrare, neștiind ce să facă. Nu îndrăzneau să pășească mai departe. Se auzi o tuse infundată și ecoul o amplifică. Bătrînul puse degetul la buze și le făcu semn să intre.

Lumina părea că vine de nicăieri. În mijlocul sălii, dintr-un soclu de marmură albă, ținea o statuie înaltă, de formă aerodinamică, cu vîrfurile îndreptate spre deschizătura îngustă din cupolă, pîrînd că vrea să-și ia zborul.

„Vestita Pasăre”. O cunoștea foarte bine. Avea o imitație pe care o ținea pe birou.

Privi pereții. Patru sculpturi diferite, mai mici decît Pasărea, stăteau încremenate pe socluri de marmură neagră.

Abia acum observă triunghiurile albastre. Un joc alb, cenușiu, negru și albastru. Pictate pe pereți.

Înalte, cu baza mică, dădeau impresia că vor și ele să zboare, să se desprindă și să zboare prin tavan. „Trebuia să se nu-

vrea să zboare”. Pînă și el se simți elimească Templul Păsărilor. Aici totul berat de atracția pămîntului.

Îi vedea și pe ceilalți planînd în jurul Păsării, tăciți, cu fețele liniștite. Dar n-a fost decît o închipuire. Cu toții erau acolo, în sala Monumentului, cu picioarele pe lespezile albe, umblind ușor și cercetînd curios preajma.

Adrian se apropie de Pasăre. Vru s-o atingă, dar, involuntar, își trase mîna înapoi. Simțise o undă de căldură radiînd din corpul de piatră. Întinse din nou mîna și pipăi. Era convins că a fost doar o iluzie și că va găsi Pasărea rece. Totuși era caldă, era vie. Se uită mirat în jur. Ar fi vrut să-l întrebe pe bătrîn de unde vine această căldură. Bătrînul nu se vedea. Fetiscana și tenorul își țineau mîinile pe piatră, însă pe fața lor Adrian nu găsi nici o urmă de umire. Lipindu-și din nou degetele, simți niște zvîcniri ciudate, dîndu-i impresia că ține în palmă o pasăre adevărată, cu sînge cald și inimă ce palpita. Îi căuta cu privirea pe cei doi, dar nu mai erau acolo. I se păru că statuile se mișcă. Dar iată că din formele suple se desface două aripi, pasărea născută se elatină, se desprinde de soclu și-și ia zborul prin deschizătura din tavan. Triunghiurile, ca și prima dată, părăsesc pereții, se metamorfozează în păsări și încep să zboare în cerc. În clipa aceea, un mînunchi de raze pătrunde în Monument, învăluind Pasărea într-o auzi și desface aripile, niște aripi uriașe, cum reoia strălucitoare. Adrian o vede cum le filăie, o vede numai pe ea, o vede cum se ridică lin. Simte cum se înalță și el de la pămînt, urmînd-o, atras de forța ei nevăzută. Plutesc în infînit, în lumina puternică a soarelui.

— „Nu e perfectă!” — răsună un glas.

Adrian se dezmeticește. Păsările sînt în locul lor, triunghiurile la fel.

Se auz lovitură puternice de ciocan. Bătrînul cu barbă și plete albe lovește furios în Pasăre.

„A innebunit!” — Voi să se repeadă pentru a-l oprî, dar nu se mai putea mișca.

Adrian se uită la ceilalți, sperînd că vor interveni. Nu se mișcă nimeni. Pasărea se subție la bază, se frînse și se răsturnă apoi cu zgomot asurzitor.

Bucățile de piatră se risipesc peste lespezi. Una dintre ele îi ajunge la picior. Se apleacă și o ridică. „În fond, n-a fost decît o piatră și mie mi s-a părut că-i vie fiindcă era caldă și-i simțeam inima”.

Cînd ridică ochii, rămase stupefiat. Cu aureola strălucitoare a razelor de soare, pe soclul de marmură albă trona o altă Pasăre, mai suplă, mai frumoasă decît prima. Noua Pasăre era vie, ca și ceilalți singelui și inima, fără s-o atingă. Întă, poate mai vie, fiindcă-i simțea căldurercă să citească ceva pe chipurile tovarășilor săi de drum. Cîiva o porniră spre ieșire. „Bătrînul, unde-i bătrînul? O fi în față?” Ajunseră la suprafața, pe aleea cea îngustă. Adrian căută figura ghidului, dar nu-l zări nicăieri. „Unde o fi dispărut?” Își aminti de pozele Maestrului. Și el avea barbă și plete albe.

— Maestrul, ghidul n-a fost altcineva decît Maestrul! — se pomeni strigînd.

Ceilalți îi priviră mirați.

— Maestrul a murit de cincizeci de ani — replică un tînăr cu ochelari fumurii, mestecînd de zor.

Risete.

— Cu piatra aceea ce faci?

O cascadă de risete. De-abia atunci simți Adrian greutatea din mîna dreaptă.

— E o bucată din prima Pasăre.

— Uite acolo un morman de pietre — spuse tenorul, arătîndu-i bucăți de piatră pe marginea drumului.

O altă cascadă de risete.

Adrian strînse în palmă ciobul de piatră. Nu mai asculta. Se gîndea la cele trăite în Monumentul Meditației. Sufletu-i era ușor.

„Mi-am făcut o rezervă de fericire pentru toată viața” — își spuse și, urmîrit de privirile mirate ale celorlalți, o luă încet, pe jos.

DUȘAN BAIȘKI

ESTIVALE*

● Iată, că după doi ani de speranțe LP-ul grupului SFINX intitulat „Zalmoxis” va apărea la începutul anului următor. Înregistrările ce au avut loc de-a lungul lunii iunie — înainte de plecarea grupului la mare, cît și mixajul — care i-a solicitat la mai multe navete Mamaia — București, au încîntat pe cei care au ascultat banda de studio, mai ales că și din punct de vedere tehnic, al stereofoniei, strădaniile au fost încununate de succes. Cît privește creația propriu-zisă, este bine de precizat că nu avem de-a face, cum greșit s-a crezut, cu o operă rock, cu narațiune, intrigă și personaje, sau cu un zeu Zalmoxe (ori Zamolxe), ci, cu o idee filozofică universal valabilă, idee legată de semnificația, mitica și cultul acestui nume.

Pentru realizarea lucrării s-a citit multă istorie, filozofie și ar fi firesc ca această muncă să nu fi fost zadarnică, să folosească celor care recepționează opera de artă. În acest sens coperta albumului încearcă să fie cît se poate de explicită, incluzînd versurile pieselor, citate și texte ajutătoare, o hartă cu localitățile unde s-au găsit urme geto-dacice. Cît privește muzica discului, ea constituie pentru rockul românesc realizarea cea mai apropiată de ceea ce se cîntă progresiv (în sensul de superior) pe scena mondială; iar înțelegerea și preferința pentru aceasta implică cîteva sute, mii... de ore de ascultare a ceea ce este progresiv (superior) în muzica contemporană. De la melomani de tip „Paloma blanca” sau „Rivers of Babylon” nu poți să pretinzi așa ceva! De aceea nu ne mai miră faptul că publicul (chiar și o parte neînsemnată a criticii) a avut rezerve, sau nu a apreciat lucrarea la justa ei valoare. Ne exprimăm convingerea că după apariția discului, situația va fi cu totul alta.

Piese discului — a căror versuri sînt semnate de Alexandru Basarab sînt: „Ursitoarele”, „Blana de urs”, „Mierea”, „Peștera”, „Epiphania” (fața întii) și „Furtuna cu trup de balaur”, „Călătorul prin noiri”, „Kogaion”, „Epilog” (fața a doua). Cum se poate observa din enunțarea titlurilor, discul conține în principal materialul sonor cu care publicul a luat cunoștință fie în urma concertelor susținute prin țară de formație în primăvară, fie din emisiunile muzicale Radio. Surprize oferă fața a doua, unde trebuie menționată în mod deosebit piesa „Kogaion” — o sinteză a temelor principale de pe disc. Piesa este interpretată individual de către Dan Andrei Aldea (chitară, sintetizator,

mellotron), care reproduce cu pricepere sunetele instrumentelor de coarde și suflat (premieră Electrecord), producînd senzația audierii unei orchestre.

Ca o știre de ultimă oră, la „Șlagăr Festival” — Dresda (R.D.G.) formația Sfinx a obținut „Premiul pentru cea mai bună orchestrație” și „Premiul Ministerului Culturii” (premiu decernat pentru prima dată în festival).

Și, componența (în ordinea de foto): Dan Andrei Aldea (g, sintetizator, voce), Nicolae Enache (Keyboards), Mihai Cernea (drms), Corneliu „Bibi” Ionescu (g.b.).

● Tot cu sintetizator și mellotron, dar percuție în loc de gitară, ADRIAN ENESCU a imprimat în studiourile Televiziunii, muzica (un poem în patru părți) pentru un al doilea LP cu titlul „Cete 12 luni ale visului”. După ce Electrecordul a spus: Nu (pe motiv că nu este vandabil), discul a rămas în stadiul de vis. Vom reveni și în acest caz după doi ani? Pînă atunci Radioul (același! sau mai exact aceeași echipă a redacției de muzică ușoară), a preluat înregistrarea spre difuzare pe post, precum și o alta conținînd o lucrare și mai nouă intitulată „14 poeme”. Nu e de mirare că se înmulțesc discurile cu notația „Înregistrare Radio”. Trăiască „Stereofonia”!

● CRISTAL din Galați au participat la Festivalul mondial al tineretului care a avut loc în Cuba în perioada 26 iulie — 8 august, după care o lună au cîntat la Costinești. Băieții ar avea muzica pentru două discuri dar, deși toată lumea este mulțumită, nimeni nu întreprinde nimic, exceptînd parțial, Radioul, unde au înregistrate 7 piese. În această toamnă, sub tutela Clubului tineretului din Galați, formația intenționează să realizeze un turneu împreună cu grupul SONG.

● MIRCEA BANICIU și MONDIAL au pornit într-un turneu care debutează cu un concert la Sibiu, la 1 octombrie. Vă anunțăm, totodată, că un disc pe 45 de turații cu Mircea Baniciu va apărea peste o lună. El conține piesele: „Călătorie”, „Hanul ulciorului nesecat”, „Hai la joc” și „Dacă ai ghici”.

● JOHNNY RĂDUCANU, MARIUS POPP, EUGEN GONDI și ALIN CONSTANTIU s-au reîntors de la Debreczin (R.P.U.) unde a reprezentat România la festivalul internațional de jazz, care are loc anual aici.

● Au intrat în studiourile Electrecord, pentru a imprima cite un LP, F.F.N-ul și PROGRESIV TM., doar că în cazul celei de-a doua formații imprimările au fost suspendate pe perioada 29 august — 6 octombrie, cît aceasta întreprinde un turneu în U.R.S.S.

* Termen folosit în accepțiunea sa rustică, adică incluzînd și luna septembrie

IOAN BĂCALETE

festivalul spectacolelor de teatru pentru tineret

EDIȚIA I
COSTINEȘI

O invitație program aproape comună, o participare puțin ieșită din comun, multe absențe, dar și multe prezențe.

Repertoriul, în general, subțiri, aproape exclusiv românesc, aproape toate suferind de anumite minusuri dramaturgice.

Însă, dincolo de repertoriu, au funcționat foarte bine câteva colective teatrale, și mai ales regia. Și când spunem acest lucru ne gândim la spectacolele Teatrului din Piatra Neamț, un teatru de excepție printre celelalte, la teatrul din Pitești, la teatrul „Ion Vasilescu” din București și la trupe de la I.A.T.C.

În rest așteptăm de la ediția a II-a o pledoarie mai convingătoare, și mai clară, în același timp, în sensul unui spirit critic mai pronunțat, pentru repertoriul românesc.

Lansăm de aici ideea cuprinderii dramaturgiei europene, pentru că altfel se va crede că n-ar exista în repertoriul european piese cu o structură semantică adecvată festivalului.

Nevestele vesele din Windsor, spectacol magistral realizat de Alexandru Tocilescu cu echipa de actori de la Piatra Neamț, a convins cel mai mult prin rafinament scenic, culoare și mai ales limpezimea percepțiilor morale.

Și această prospețime i se datorează în primul rând unui regizor de marcă: Al. Tocilescu, care amabil, ne-a răspuns la câteva întrebări.

— Care ar fi primele imperative ale unui teatru pentru tineret?

— Nespecificarea acestui lucru. Nu există teatre pentru tineret și pentru bătrîn. Era mai nimerit dacă l se zicea Festivalul spectacolelor de teatru despre tineret. Tema să corespundă cu genul de piese care au fost reprezentate.

— Am ajuns la selecție, care...

— Care a fost destul de întimplătoare.

— În ultima vreme s-au înmulțit festivalurile de teatru cu caracter specializat...

— E bine că e așa. Se dă posibilitatea teatrelor să intre în competiție cu celelalte teatre. Festivalurile însă nu mi se par destul de dure. Sînt prea multe premii și există tendința de a mulțumi pe toată lumea.

— Ce părere ai despre teatrul din Piatra Neamț?

— Teatrul din Piatra Neamț este un teatru unde un regizor se poate desfășura în toată amplitudinea, pentru că acolo există o atmosferă și un stil de trupă propice unei explozii artistice, unei degajări de forțe. Este un loc, unde, prin tradiție, altceva în afara teatrului nu mai are importanță, în plus, este un loc cu tradiția succesului, unde confruntarea cu o trupă foarte profesionistă nu permite regizorului să umble cu jumătăți de măsură.

— În teatrul european există mult experiment, cum îl socotești?

— Experimentul este un lucru absolut necesar, indiferent sub forma în care apare. Teatrul nu se poate face decât prin șocuri, însă asta nu înseamnă neapărat șocuri violente, un șoc poate fi și de gândire, chiar eșecul unui experiment nu trebuie să determine o școală. Eu am primit multe propuneri de a face music-hall-uri pe texte care nu aveau nici o legătură cu treaba asta.

— Omul de teatru trebuie să ia contact direct cu fenomenul teatral european, este foarte necesar acest lucru.

— Ce vei monta în stagiunea 78/79?

— Voi alerga mult, pentru că s-a nimerit un an bun, anul acesta. Am să montez „Dragonul” lui Evgheni Schwartz la Pitești, la Oradea „Măștile negre” de Andreiev, iar la Giulești „Îngerul bătrîn” de Alexandru Sever. Deocamdată atît pot să spun.

— Crezi că Alexandru Tocilescu va ajunge un mare regizor european?

— Da.

— De ce?

— Pentru că acesta e lucrul pe care mi-l doresc cel mai mult.

CORNEL SECU

DIALOG

„ATENȚIE, OAMENI!”

● Interviu cu ECATERINA OPROIU

După 120 de minute, așteptarea — în spatele unei uși pe care ar fi trebuit să scrie redactor șef — s-a încheiat.

Primele mele cuvinte au fost: „Imi pare bine că...”, iar ale Ecaterinei Oproiu: „Regret că...” Un început de bun augur, la o adică!

S-a afirmat în presă că prin acordarea premiului „I. L. Caragiale” de către Academia Română, vi s-a conferit de fapt un „certificat de tineret”. Această tineret, sau poate alta — dacă doriți — constituie subiectul acestui interviu. Așadar, care este secretul deținerii unui astfel de certificat mult rîvnit?

Sincer vorbind, habar n-am de un astfel de secret, de un astfel de certificat. Povestea asta cu „secretele” mi se pare, de altfel, foarte suspectă, deși eu care lucrez de multă vreme în cinematografie ar fi trebuit să mă fi obișnuit pînă acum cu ea. Se vede treaba că nu pot. Mae West, aproape ponagenară, e întrebată de ziaristi care e secretul vitalității ei neobișnuite și actrița dă o rețetă culinară pe bază de spanac. Brigitte Bardot e somată să-și spună secretul frumuseții și frumoasa vedetă șoptește marca unei creme de zi. Cititoarele încep deci să mînce numai pure de spanac și să se unșă și noapte cu crema de mai sus. Ele constată uluite că n-au dobîndit energia lui Mae West și nici măcar pistrii lui Bardot. Să fim deci serioși cu secretele. Sau să acceptăm că ele nu sînt decît niște secrete ale lui Polichinelle. Le știe toată lumea, dar nu toată lumea, vrea să se gîndească la ele. E pentru prima oară cînd la îndemnul dumneavoastră mă simt, totuși, obligată să mă gîndesc la „secretul tineretii” și asta mi se pare un semn bun, pentru că nimeni nu se gîndește la propriul ficat sau la propria inimă, de pildă, decît atunci cînd acestea încep să dea semne că există autonom. Cînd încep să doară. Cînd încep să nu mai facă parte din tine. De aici o primă concluzie ar fi că starea de tineret se trăiește, nu se comentează, nu se invocă (așa cum se invocă pe vremuri bunăvoința unui zeu a unui sfînt). Care ar fi simptomul (sau dacă vreți, certificatul) că ești tînăr?

După mine, unul singur: faptul de a vrea să faci ceva. Cu capul sau cu minile (deși despărțirea asta n-ar trebui să se mai facă, pentru că minile — se știe — lucrează tot cu capul). Să fi tînăr înseamnă deci să-ți promiți, „să-ți iei angajamentul” — cum se spune — că pînă la primăvară o să scriu o nouă carte despre... sau o să fac o lucrare pentru... sau o să iau doctoratul în... Dar uite că tot vorbind, din aproape în aproape, spuneam la început că habar n-am. Da! am ajuns și la secretul despre care vă Asta este! A fi tînăr înseamnă a face proiecte. Și bineînțeles, a le realiza.

Considerați că tineretul, cu problemele și aspirațiile lui, este suficient de bine reprezentat și prezent în diferitele sectoare ale vieții culturale, artistice? Pun această întrebare gîndindu-mă în special la cinematografie.

În cinematografie tineretul este azi mai bine, mult mai bine reprezentat decît era — să spun — acum un deceniu. În ultimii ani — uitați-vă și dumneavoastră la genericele filmelor noastre! — au apărut nume noi: Pița, Veroiu, Văeni, Daneliuc, Tatos, Demian, Tănase, Gulea, Băleanu — ca să mă refer numai la re-

gie. Este drept că cei mai mulți dintre autorii mai sus pomeniți nu se află chiar la cea mai fragedă tineret. Prin comparație ei sînt totuși cadeții, iar prin structură, ei reprezintă „o nouă generație de cinești” care s-ar putea numi „generația anilor '70”. În cinematografie, ca și în celelalte sectoare de artă, existența tinerilor nu rezolvă însă în resc. Adică, dornic să inoveze, adică apt mod automat existența unui spirit tineresc spună ceva nou, să gîndească în afara tiparelor știute. Vîrsta intelectuală nu trebuie căutată în buletinele de identitate, pentru că așa după cum ați putut vedea există nu numai vîrstnici cu inima tînără, dar și tineri născuți oboșiți. Blazați înainte de a fi curajoși, învechiți înainte de a fi noi, „academizați” înainte de a vedea măcar localul Academiei.

Care considerați că este cea mai frumoasă trăsătură de caracter — frumoasă, avînd aici, valențele trăirii sociale — a tînărului de astăzi? La vîrsta primei tineretii ați fost conștientă de existența unei astfel de trăsături?

„Inconștientă!” Dar, vă rog, să înțelegeți bine acest răspuns. Eu spun inconștientă nu în sensul lipsei de răspundere. Spun inconștientă în sensul proverbului: „cine numără foile la plăcintă, nu o mai face”. Deci „inconștient” ca echivalent al unei anume temerități, al unei anume lipse de calcul. O serie din faptele noastre, dacă le-am chibzui prea bine înainte, poate că nu le-am face, pentru că la o estimare prealabilă paguba pare mai mare decît cîștigul. Sau în orice caz pare însă, că oamenii consideră adeseori cîșcă „nu se merită”. Am băgat de seamă, țigul doar într-un sens negustoresc. Doar ce se poate număra. Doar ce rămîne în pungă. Dar cîștigul nu e doar ce-ți rămîne în pungă, ci și ce-ți rămîne în cap. Uneori, avînd punga goală constatăi uimit că mîntea ție dădora. Ceea ce în mod aparent poate fi un eșec, într-o ordine interioară, înfinit mai complexă, poate fi o victorie.

Dacă la 20 de ani am fost conștientă de „o astfel de trăsătură”? Nu! Bineînțeles, că nu. Cine e conștient de faptul că e inconștient? Dar trebuie — cred eu — să ne conservăm cît mai multă vreme această nesăbuintă. Și încă o dată, vă rog să mă înțelegeți exact. Adică să înțelegeți că mă gîndesc la nesăbuintă ca la un refuz al micii chiverniseli, a calculului mărunt, al neputinței de a te vedea pe tine altfel decît ca pe un minuscul registru contabil, un registru de sentimente ținute la zi într-un bilanț care nu-și îngăduie nici o risipă, nici o pierdere.

De ultimul „Interviu” al dumneavoastră cu toții știm, dar prea puțin cred că se știe despre primul interviu pe care l-ați luat.

Nu țin minte primul interviu. Dar țin minte primul reportaj publicat la „România liberă”. Eram studentă în anul I la Științe juridice și traversam un complex de... cum să-i zic eu? — de sofisticare. Cu alte cuvinte voiam să mă dezbrî de niște aere savante, de un vocabular cu ostentativ de multe neologisme și barbarisme; voiam să scriu cît mai simplu, cît mai neaș. Așa am și făcut. Reportajul începea așa: „Iau zaplazul în mînă, ca să...” etc. „Capul lîmpede” m-a întrebat de ce a trebuit să mă lupt să scriu cu zaplazul cînd am pics. De la el am aflat că zaplazul e gard, iar nu — așa cum credeam eu în euforia mea neașă — plaivaz.

— Apropo de greșeli, aș dori să nu greșesc adresîndu-vă în încheiere două întrebări pe care le pun pe seama tineretii mele și a înțelegerii — în toate sensurile pe care le poate avea acest cuvînt înțelegere — cititorilor revistei noastre. Puteți să-mi răspundeți la o întrebare nerostită?

De ce nu? În fiecare clipă, fiecare din noi nu facem altceva decît să încercăm să dăm răspunsuri unor „întrebări nerostite”. De ce nu?

— Ce-ați transmite marșienilor?

— Eu nu știu ce-aș transmite colocatarilor de pe Terra și Dumneavoastră mă întrebați ce-aș transmite vecinilor de pe Marte? Fie! Ați văzut ce se scrie pe unele dubițe care iau băieții și fetițele de acasă ca să-i ducă la grădiniță? Scrie așa: „Atenție, copii!”. Martienilor le-aș transmite: „Atenție, oameni!”.

EMERIC SZEKELY

DE LA SABATUL EBRAIC LA...

(Continuare din pag. 12)

Din cuvîntul participanților la discuții am reținut intervenția tovarășului profesor universitar doctor docent Mihai Pop, care a subliniat că filmul etnologic și de antropologie se bucură de interes deosebit în centrele cu tradiție în studiul acestor discipline, amintind aici universitățile din Columbia, Philadelphia, Santa-Fe, Göttingen, Bruxelles etc. Este cazul să se ia în vedere și diversificarea internațională și de concepție a cinematografe de specialitate, căci multe din peliculele produse servesc ca material didactic centrelor de antropologie din universitățile respective. Încercînd o definire a filmului etnologic, tovarășul profesor remarcă că filmul etnologic nu-și poate propune să concureze, ca metodă de cercetare, fișa de informator sau banda magnetică. El își propune să devină o modalitate complementară de surprindere a fenomenului studiat, puținându-se vorbi, în ultimă instanță de un gen de film documentar. În această situație se urmărește redarea cu fidelitate a fenomenului observat, comentariul avînd rolul explicitării unor părți mai obscure, imposibil de receptat de către nespecialist. În cazul filmului etnologic de valorificare, de recreare a unor obiceiuri sau manifestări culturale populare, se solicită din partea producătorului calități multiple, astfel încît imaginea comentariului, fondul muzical, ca nivele ale limbajului unitar pe care-l reprezintă mesajul cinematografic să se completeze fericit fără însă a devia ideea de bază pe care fenomenul urmărit o conține. Așadar, imaginea ca metaforă a realității și comentariul ca metatext al limbajului cinematografic, trebuie să ne spună, în manieră personală, cite ceva din intimitatea spiritualității populare, specialistul devenind, astfel, cineast și etnolog.

Domnul Dov Noy, de la Universitatea ebraică din Ierusalim, a avansat ideea filmului etno-psihologic, care să urmărească toate faptele demne de interes din perspectiva cercetătorului, chiar dacă imaginea obținută nu ar fi cea pe care spectatorul obișnuit și-a format-o despre fenomenul respectiv.

În ceea ce privește cooperarea internațională vorbitorul a expus posibilitatea unor filme de coproducție, urmîrind manifestarea specifică a unor comunități solide ca metalitate, aflate în interiorul altor popoare, aceasta contribuind la demonstrarea rolului pe care conștiința apartenenței la o anume cultură îl are în păstrarea conștiinței de sine a unui popor.

Luînd cuvîntul despre necesitatea studierii ethosului folcloric la toate nivelele lui de expresie, tovarășul profesor universitar doctor Romulus Bucănescu, de la Universitatea din București, arăta că în această situație singura modalitate de studiu, cu șanse de reușită, este cea interdisciplinară, axată pe studiul structural, morfogenetic, gnoseologic, psiho-antropologic, urmărindu-se atît surprinderea problemelor lingvistice ale comunității cît și o evaluare a documentului etnografic propriu-zis, ceea ce ar putea asigura receptarea prin film a valorilor culturale ale unui popor.

Mulțumind participanților la seminar pentru intervențiile lor, tovarășul asistent universitar doctor Vasile Crețu, de la Universitatea din Timișoara arăta, totodată, impasul în care se află specialistul atunci cînd este chemat să facă film etnografic sau acela al cineastului profesionist nespecializat cu complexitatea fenomenului folcloric.

Nu mai acest demers ar putea asigura cercetătorului o integrare fericită în perimetrul spiritual de observat, permițîndu-i astfel să-și valorifice calitatea de etnolog și cineast, în egală măsură.

D. VIGHI și GH. SECHEȘAN

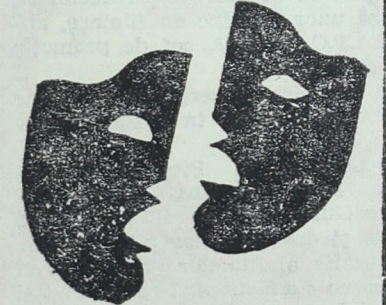
DE SCURT

O NOUĂ STAGIUNE

Am solicitat, de curind, pe tovarăsa Doina Pop, de la secretariatul literar al Teatrului Național din Timișoara, să ne dea câteva sugestii privind spectacolele care vor fi jucate în această toamnă sau care sînt în curs de pregătire.

Prima piesă luată în discuție figurează deja în partea întâi a programului stagiunii, deschiderea acesteia, care va avea loc spre sfîrșitul lunii octombrie, marcînd o premieră. Este vorba de piesa lui Paul Everac intitulată „A cincea lebădă”. Să amintim că piesele lui Everac, „Simple coincidențe”, „Baletul electronic”, „Piatra la rinichi” au fost jucate, cu succes, tot la teatrul timișorean. Explicația constă în problematica de strictă actualitate a pieselor acestui autor, cu implicații profunde în conștiința omului contemporan, presupunînd luări de poziție și dialoguri fructuoase cu publicul spectator. „A cincea lebădă” — ne vorbește de criza ivită în conștiința personajului principal aflat la răscrucea (bîntuită de vînturi) dintre reintegrarea în social, pe care-l trădează prin comportamentul ce ofensa morala societății și rămînerea în planul asociatului, concretizat prin dragostea vinovată a acestuia pentru o dansatoare dintr-un corp de balet.

Bucurîndu-se de regia lui Emil Reus și de evoluția unor actori cu multiple calități, dintre care amintim pe Sandu Simionică, cîștigător al premiului I pentru

interpretare în cadrul Festivalului național „Cîntarea României” și Aurora Simionică, de curind transferați de la Teatrul Dramatic din Constanța, Eugen Motășeanu, Mihaela Murgu etc. spectacolul promite realizarea unei serii de teatru de o valoare deosebită, așteptată cu îndreptățit interes.

„Emil și detectivii”, de Erich Kästner, în regia lui Dan Radu Ionescu, este o piesă pentru copii, dar ridicînd probleme vis-à-vis de atributele esențiale ale conștiinței umane: prietenia, cinstea, adevărul.

„Pielea ursului” de Pierre Chemot, distinsă cu premiul Tristan Bernard pe anul 1978, este o comedie care ridică problema gravă a pierderii autenticității comportamentului uman în societatea în care banul, ca ultim sistem valorizator despre om, implică mecanismul în reacții, ofilirea sentimentelor cele mai firești ale sufletului uman: bucuria de a trăi, firescul dragostei.

Exceptînd reluările din stagiunea trecută, stagiunea timișoreană din acest an va oferi cadrul prezentării unui număr de piese de curind integrate în repertoriu: „Orestia”, de Eschil, „O noapte furtunoasă”, de I. L. Caragiale ș.a., producții care se speră să fie jucate în localul renovat al teatrului.

GHEORGHE SECHEȘAN

Moduri si mode

Se numără anotimpurile în modă. Asta a fost și va fi întotdeauna... la Modă. E toamnă și contrar pronosticurilor Se teologice e o toamnă udă. Se poartă umbrele! Ocrotiți-vă cu grijă pieptănăturile cu bucle Pudel. Ocrotiți-vă cu grijă tunsoarele italiene, franțuzesti sau... de cine știe ce origine. Acum, după ce mai avem încă sub tălpi senzația unui nisip prea fierbinte, acum cînd etapele la fotbal au reintrat în micile noastre pasiuni și tot acum, cînd ne pregătăm să înfruntăm un alt an plin de boboci și de viitori absolvenți, chiar și cei mai inventivi plasticieni nu tăgăduiesc să-și sacrifice din dozajul de „ultime idei”, pentru această toamnă. Culoarele preferate sînt cele pastel, în cel mai clasic sens al cuvîntului, pe lîngă care verdele de China, movul tare, roșul închis, tin să facă un joc plăcut ochiului.

Încet, fără a însemna că se preferă în mod deosebit stilul lui '30, moda se îndreaptă tot mai mult spre linia clasică, spre un pantalon cuminte, nu prea lung, nu prea larg, spre vestonul drept și puțin îngust, spre pălării mignione și tocuri foarte înalte. Ne vom putea recunoaște destul de ușor în moda de acum 20 de ani. Se apropie deci...

Decalajele acestei numărăte de noi în (de obicei) zece de ani, în modă, sînt atît de obișnuite, încît omul a convenit să le numere ca pe niște pagini. Dar paginile acestea se scriu în fiecare zi. Avem fiecare dintre noi un aport pe care îl contestă uneori... vecinul! Cîntecul cu „Vecină, dragă vecină”... nu înseamnă neapărat divergențe, ba chiar multă înțelegere, înțelegere bună, pe care niciodată în lumea modei, mai mult de „doi vecini” nu au avut-o identic.

Că-i moda toamnei, că-i moda verii, pe care nici nu știu cum am lăsat-o și-n anul acesta pe vreo plajă, sau pe vreun drum de țară, modei i se spune ba: Atenție!, ba: Rețineră!, sau chiar: Cura!

Atenție la ce alegem, căci din nou dimensiunile ne joacă tot felul de farse, rețineră față de combinațiile uneori atît de bizare de roz tare cu verde de vară, căci nici ochii nu îndrăznesc să se ridice prea sus, iar curaj: pentru ce-i mai recunoscut străzii. Aici, curaj, i se spune felului de abordare a ceea ce n-am încercat niciodată, nici măcar singuri, în fața oglinzii.

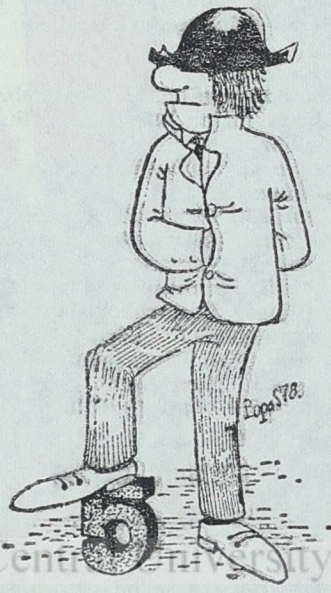
De altfel, probabil, încă un timp, moda va însemna jeansmoda, mai bună, mai rea, mai fără probleme, mai fără prejudecăți, ba chiar în continuare o expresie comună a antisnobismului tuturor tinerilor dornici de o acapareare mai rapidă a primelor probleme cotidiene. Căci acolo, în kaina noastră jeans, ne simțim mai puțin stingheriți de teama de a nu semăna cu un alt tinăr: un artist, un funcționar, un student, sau un alt...

De aceea, moda jurnalelor care este atît de simplu să ne cadă în mină, puterea de a striga a celor mai bune articole în domenii, nu va fi niciodată suficientă ca să ne convingă cum e mai bine.

LIA LUCIA PETRIC

BRAVO „POLI”!

Politehnica Timișoara în turul II al Cupei U.E.F.A. ! Felicitări pentru această frumoasă performanță dar, mai ales, pentru maniera în care au obținut-o. Jocul excelent de la Budapesta, ca de altfel și cel de la Timișoara, ne dau îndreptățite speranțe într-o comportare la înălțimea încrederii acordate de inimoșii ei suporterii. Dubla confruntare cu Honved Budapesta (sortii nu ne-au permis să scăpăm de obsesia

meciurilor cu formații maghiare!) va trebui să confirme capacitatea de joc sportivă, a tuturor jucătorilor, mobilizarea lor exemplară în partide de mare importanță. Să-i aplaudăm cu generozitate și să le urăm succes, atît în campionat cît și în competițiile europene!

JOC DE CASA

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									

ORIZONTAL : 1) Casă veche — Casă de cultură. 2) Centru lăcătiv — Casă la superlativ. 3) Într-o cămin! — Casele pășărilor. 4) Casă de creație — Inscris în spațiu! 5) Stă în vatra satului — Din tabere! 6) Și-a făcut prima casă. 7) Într-o rocadă! — La casa lui. 8) Ieșită din casă! — Unul la locul lui. 9) Casă de primire — Casă de odihnă. 10) Gata casa! — La ieșirea din cvartal!

VERTICAL : 1) Omul la casa lui — Chiriașul de la 21! 2) Înțoarsă la pămînt — În fața casei. 3) Face casa — A rămîne acasă. 4) Acas'! — Face casa plină cu zestre! — Fațada edificiului! 5) Se iau seara în gură — Omul cu va liza! 6) Debut poetic! — „Casă” la drumul mare. 7) Casă mișcătoare — O pune în plus! 8) Fac casă bună cu ei — Trei la o cabană! 9) Taine! — Cameră mare. 10) Trăiește sub cerul liber — Locul de acasă.

GHEORGHE CRIȘAN

MAZĂZĂ

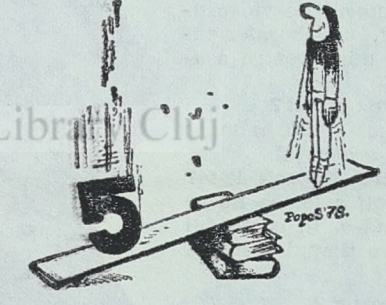

— Mereu mă urmărește...

„REJETĂ”

Deoarece despărțirea de noi este foarte anevoioasă, Gh. Târțan, ne-a lăsat, deja, câteva negative din lunga sa experiență studențească. Developăm pentru dumneavoastră programul unei săptămîni de muncă studențească, privită prin obiectivul lui superangular:

- 1) 36 de ore de program universitar (doar după regulament!);
- 2) Tot atîtea ore de studiu individual (după unii profesori mai mult);
- 3) Activități extrașcolare ca: sedimentarea cunoștințelor, meditații revela-

toare, reverii fixative, contemplarea naturii, recuperare intelectuală, „ieșiri la interval”, „săruturi corespunzătoare”, „trecuri la aparat”, introspecții retroactive, disparemii monofobice, reminiscențe potatorice, osmhidroze matusalemice, stereopigii mintale, disperzii amoroase, contubernaliități transcendente, empatii frepatice, ca să nu mai vorbim de autogospodărire, muncă patriotică, și de cele cinci minute de timp liber săptămînale. Făcînd totalul și neluînd în considerare duminica care este zi de recuperare a activităților de la punctul 3 și care este încă în atenția statisticienilor, rămîn 123456 secunde de somn zilnic executate în timpul activităților 1 și 2.

Și-au reluat activitatea cercurile și cenaclurile de creație de la Casa studenților. Nu le neglijați!

Nicolae Lengher junior : — Ei, tătucule, cum a fost pri ma zi de școală?

● După „răpirea” lui Ștefan Popa, recent un alt redactor al nostru, Emeric Szekely, a ales drumul căsniciei. Amintim pe această cale și altor studenți care vizează căsniciei cu colegii noștri, că nu ne fac nici un serviciu prin aceasta. Excepție doar în cazul redactorului șef.

AȘTEPTĂM SUGESTIILE DUMNEAVOASTRĂ

Pentru o mai bună reprezentare în revistă a întregii problematice studențești, invităm pe toți acei care au aptitudini pentru publicistică sau care dețin informații de interes general pentru studențimea timișoreană, să se adreseze cu încredere redacției revistei, unde vor găsi toată sollicitudinea necesară. Colectivul redacțional al revistei noastre este oricînd

— Minca-l-ar mama... din prima zi este cu cursul în mină! ?!

gata să-i primească în mijlocul lui pe toți iubitorii cuvîntului scris. Primim, de asemenea, orice critică, sugestie sau propunere la adresa conținutului revistei, considerînd de real ajutor intervențiile dumneavoastră. În măsura în care comunicarea între redacție și cititori se va produce, revista noastră va fi la nivelul cerințelor și așteptărilor dumneavoastră.

★ Caricaturile din această pagină reprezintă „Sesiunea de reexaminări” vîzută de caricaturistul nostru, Ștefan Popa.

★

FESTIVALUL FILMULUI PENTRU TINERET

EDIȚIA A II-a, COSTINEȘTI '78

M-AM GINDIT ȘAPTE ANI

Joi 10 august

— Timotei Ursu, ai fost înscris al 13-lea la cineclubul C.F.R. „16 Februarie 1933” din Timișoara. Data: 3 mai 1958. Ce părere ai de această ediție a festivalului?

— Mai bună decât prima și mai slabă decât a III-a

— Cam de mult n-ai făcut filme?

— M-am gândit șapte ani ca filmul acesta să fie port-stindard al generației mele.

— Cui trebuia să i se dea premiul pentru regie?

— Lui Daneliuc.

— De ce?

— Pentru că nu sînt spectator.

— E un paradox.

— Nu, este un compliment pentru spectatorii care au văzut filmele.

— Există nedreptăți ai Festivalului?

— Nu există nedreptăți. Poate Marian Stanciu. Omul acesta este fantastic de prezent în Septembrie, prin mîna lui a trecut filmul, care „curge”, pentru că l-a filmat într-un anumit mod.

— Cum ar trebui să fie a X-a ediție a Festivalului?

— Cumulată cu Festivalul Internațional al filmului din România.

AM FOST CINECLUBIST

Vineri 11 august

— Horia Murgu, absolvent al Facultății de electrotehnică, tu care ai studiat planul aștia ani, cum ai ajuns la Buftea?

— În ultimii ani de liceu am avut o activitate înrîită de cineclubist. Am fost pe la toate cinecluburile din București. Am luat repartiția la laboratorul de video-sunet de la „Electronica”, un laborator excepțional. A contat microbul din mine pentru a ajunge inginer de sunet la Buftea.

— Ce probleme are un inginer de sunet?

— Nu există o revistă de sunet. Este o mare problemă. E nevoie de o educație a auzului.

— Cît este meserie și cît este artă în profesia ta?

— Eu aș numi-o meșteșug și nu artă, ea nu se poate învăța în școli, ci practicînd-o. În contextul nostru ea are niște avantaje, acum timpul lucrează în favoarea ei.

— Ești un adept al „prezentei directe”?

— Da, da. În priză directă totul este mai credibil. Se creează verosimilitatea personajului. Actorii intră în rol mai bine decît la post-sincron. Sînt dificultăți foarte mari, dar dacă sînt foarte bine conduși, totul merge bine.

AM INCERCAT SĂ FAC UN SPECTACOL DE STARE

Sâmbara 12 august

— Alexa Visarion erați pînă deunăzi un regizor de teatru consacrat. Cum ai ajuns pe drumul regiei de film?

— Teatrul te obligă la un studiu mai profund asupra semnificațiilor.

— E un avantaj cultural, pentru că lucrezi cu Shakespeare, Cehov și Gorki. Regizorul de teatru lucrează cu opere importante, care-l obligă tot timpul să pună în evidență nu anecdoticul. Al doilea lucru este munca cu actorul. Eu iubesc foarte mult munca cu actorii. În acest film (înainte de tăcere — prezentat în premieră pe țară, în afara concursului), am încercat să fac un spectacol de sinopă, un spectacol de stare, un spectacol în care fantasticul și realul se îmbină permanent.

— Este de fapt o interogație tragică asupra existenței. Am încercat să sfidez mijloacele filmului și să fiu eu, eu cel care depun mărturie într-un studiu legat de obsesii, de derută, de neliniști.

— Cred că nu există deosebire, din punct de vedere al gândirii, între teatru și film, ci există modalități specifice de exprimare. Modalitățile se învață, pe cînd gîndirea nu poate fi învățată.

— Ce proiecte de film mai aveți?

— Am scris un scenariu despre ritualul creației pornind de la legenda Mesterului Manșea. Tot eu Casa de Filme nr. 1 vreau să fac filmul. În același timp nu vreau să renunț la teatru, care mă ajută să fac film. Lucrez cu o echipă, oameni care ne cunoaștem între noi și dăm același lucru.

A doua ediție a Festivalului filmului pentru tineret, organizat la Costinești între 10-17 august 1978, sub patronajul C.C. al U.T.C. al Consiliului culturii și educației socialiste și al Asociației Cineaștilor s-a constituit într-o manifestare aprinzătoare, participînd alături de profesioniști și cineamatori, alături de lungmetraje, fiind proiectate scurt-metrajele Studioului „Alexandru Sahia” și ale absolvenților de la I.A.T.C.

Patru oameni au muncit enorm pentru asigurarea condițiilor necesare bunei desfășurări a ediției: Lorin Vasilovici, Manuela Gheorghiu, Horia Murgu și Cornel Diaconu. Alături de ei se cuvin menționate numele celor doi directori de case de filme (D. Fernoa-gă — nr. 1 și Ion Bucheru — nr. 4, care au fost prezenți pe toată durata festivalului, împreună cu mulți dintre realizatorii filmelor purtînd girul caselor lor de filme.

Au fost multe absențe notabile, au fost și prezențe de prestigiu, au fost și discuții despre filme „sub nivel” și discuții „peste”, au fost și foarte mulți spectatori și foarte multe locuri goale în sala polyvalentă (la filmele cineaștilor și ale absolvenților de la I.A.T.C.).

PALMARI

Cel mai bun lung metraj: „Septembrie”

Cea mai bună regie: Mircea Daneliuc pentru filmul „Ediție specială”

Cel mai interesant subiect: Alexandru Todor pentru filmul „Păcat”

Cea mai bună imagine: Florin Ghilicescu

Cea mai bună interpretare feminină: Anda Onescu în filmul „Septembrie”

Cea mai bună interpretare masculină: Ștefan Iordache în filmul „Doctorul Pogaru”

Cea mai bună muzică: Adrian Erescu

Cel mai bun film documentar: „Lucea” — realizat de Paula și Horu Segul

În această pagină vom cuprinde o secvență și din această ediție, a II-a.

O EXPLICATIE

— Diamu Lupescu te consideră nedreptatizat pentru că ai fost la Festival?

— Da, dar în numele necenzurii în acest caz.

— Cred că și personajul Ioanei Crăciunescu și personajul Ioanei Pavelașca sînt foarte bine realizate. A câștigat Anda Onescu pentru că personajul ei este mult mai apropiat de viață și de ceea ce ar vrea să vede într-un film (într-un film de Costinești). Am încercat să creez o experiență filmică mai s-a cerut, bineînțeles că „de patibul”... dar dacă o să vorbim sincer, o creație artistică de excepție a făcut Gina Patrîchi, în „Bătăcie”, avînd un personaj cu o partitură mai puțin înținsă, dar a cărat vibrație și intensitate emoțională deosebite în mult încercările noastre.

— Cum ai vrea să fie ediția a X-a a Festivalului?

— Mi-ar plăcea ca festivalul să fie nu numai un prilej de vizionare a unor filme, ci și un mijloc de formare, de educare a gustului și a simțului artistic. Sper că la a X-a ediție discuțiile să fie mult mai ridicate și mai argumentate critic.

AS VREA SĂ GASESC OMUL...

Luni 14 august

— Este o afinitate sufletească între Adalgiza (personajul interpretat în Ediția Specială) și Ioana Crăciunescu?

— Cînd mi-am ales teatrul am prezut că am o disponibilitate pentru acest lucru, este vorba de o mare plăcere de a crea un tip cu acest caracter.

— Sînt date care îți totuși, de talent...

— Da, da. Personajele care seamănă cu mine nu pot să le joc. E interesantă meseria cu cîți un personaj trebuie să-l joci. Să-l compui, să construiești o viață din datele pe care le ai la îndemînă, este este un lucru interesant.

— La ce lucrezi acum?

— Am început scenetele filmate ale filmului „Man” din regia lui...

— Speri să fii actrița de film nr. 1 în 1979?

— Asta nu se poate spune, acesta este un rol foarte dificil. Orice actriță și-ar dori un asemenea rol. Încerc o lucrare responsabilă fiindu-mi acest rol.

— Ce sfaturi primești în general?

— Cele mai bune sfaturi pe care le primesc sînt cele de genul acesta: „decide-te, fi ori teatru, ori pianist”. As vrea să găsesc omul care să-mi zică să le las pe amîndouă.

FILMUL NU TREBUIE SĂ FIE DIHOTONIC!

Marti 15 august

— Stere Gulea, scenariul la Iarba verde de acasă este semnat de Sorin Titei. Cum a fost?

— Scenariul lui Sorin Titei, care a fost o poveste la început, a fost schematizat de producători, deformîndu-l în unele locuri.

— Și ai fost de acord?

— Regizorul a încercat să salveze unele părți vătămate. Dar începutul este chestia care mă nemulțumește cel mai mult. Filmul nu trebuie să fie dihotonic sat-oras. Filmul trebuie să surprindă un palpit de viață autentică, indiferent unde (sat, oraș).

Viața merită trăită, indiferent unde, și ține de puterea omului de a și-o face cît mai autentică.

OPȚIUNILE SPECTATORILOR

Miercuri 16 august

— Lorin Vasilovici, la scenariul acestui festival ai fost unul dintre semnatarii. Care crezi că au fost secvențele ce merită să fie reținute și care sînt cele care ar trebui să cadă la montajul final?

— Mă gîndesc mai puțin la secvențele care trebuie să fie tăiate. Ceea ce ar trebui adăugat în montajul final, mai multe pelicule inspirate din viața tineretului, o mai mare diversitate de genuri, acum nu s-a prezentat nici o comedie, și de asemenea cunoașterea și ajutorul acordat acestui festival ar trebui să fie mai consistentă din partea organismelor de specialitate care se ocupă de producția și difuzarea filmelor.

— Cum ar trebui să fie cea de-a X-a ediție a Festivalului?

— O văd ca o manifestare în care tînrul spectator va avea un cuvînt de spus cu un an înaintea începerii Festivalului.

Opțiunile spectatorilor trebuie să determine și să influențeze producția de filme.

NUMAI CU BUNAVOINȚA CITORVA...

Joi 17 august

— Într-o fișă personală a lui Ioan Cărmăzan ar trebui să intre: născut la Bocea, absolvent al Facultății de matematică a Universității din Timișoara, 1971, cercetător științific în București, cineclubist, membru al unor echipe de filmare, absolvent I.A.T.C. — 1978, șef de promoție al clasei de regie.

— Care crezi că este clasa de regizori de filme care au „semnat” cum trebuie în filmele românești?

— Cred în generația lui Pița și Verolui, Mircea Daneliuc, Dinu Tănase, Iosif Demian, cred în Stere Gulea și Timotei Ursu. Cred în buna lor intenție și dragostea lor față de film. Oricum, nivelul calitativ al filmelor făcute de ei este deasupra a ceea ce s-a făcut pînă acum. Ei toți sînt în stare să facă lucruri extraordinare.

— Cei care au văzut filmul tău de diplomă au simțit nota critică?

— Cel mai bun compliment mi l-a făcut Horia Pătrașcu, care a spus că în momentul în care s-a aprins lumina a simțit cum s-a tras un semnal de alarmă.

— Ce câștiguri a adus Festivalul?

— În primul rînd sînt două câștiguri mari: schimbul de opinii și faptul că ne cunoaștem ca generație. Apoi, există o șansă directă de confruntare. Nivelul discuțiilor nu a atins o cotă deosebită. Spiritul de complezență pe care-l impun unii nu este un lucru bun. Atitudinea critică este o chestiune care ne interesează.

— Ce propuneri ai avea pentru Festival?

— Eu cred în utilitatea unui premiu acordat unui film — luere de diplomă. Un premiu pentru „Opera prima”.

— Ce părere ai despre gala cinecluburilor?

— Există mult manierism în abordarea realității. Multe filme lozincarde. În 5 sau 10 minute nu poți să demonstrezi niște lucruri, ca de exemplu „cum iubesc oamenii muzica”.

— Oricum, cum este un film de scurt-metraj este un lucru foarte frumos, și care trebuie să aibă ochii foarte atenți și foarte critici. Mi se pare că numai cu bunăvoința citorva cine-amatori sufletiști nu se poate face prea mult.

Grupaj realizat de CORNEL SECU

COLEGIUL DE CONDUCERE:

FRANCIS ALBERT, PETRU ANDEA, VIOREL BOLDUREANU, TEODOR BULZA, GHEORGHE CRIȘAN, LIVIU CRIȘAN, MILOȘ GEORGEVICI, MIHAIL GLAJA, ROXANA IOANA, NICOLAE LENGHER, IOAN MEDOIA, AUREL NANU, LUCIAN NEGRUȚOIU, VALERIU PANASIU, BRIGITTE POLLAK, EMERIC SZEKELY, CRISTIAN TEDESCU, ALEXANDRU VAJDA, VALENTIN VIȘAN.

FORUM STUDENȚESC. ADRESA REDACȚIEI:

Complexul studentesc, căminul 15, camera 1, telefon 21945, sau Casa de cultură a studenților, bv. Tinereții nr. 9, camera 101, telefon 14907. Permanența la redacție, zilnic între orele 20-22 la sediul din complex. Ședințele de redacție, luni și joi, ora 20,30 la Casa de cultură a studenților.

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

IOAN BACALETE (redactor principal), GHEORGHE CRIȘAN (redactor șef), MIHAI JUNEJA, NICOLAE LENGHER (tehnician), ANITTE MATESCU, MONICA MILIVOI, LIA PETRIC, ȘTEFAN POPA, MARCEL SAMĂNȚĂ, EMERIC SZEKELY (redactor șef-adjunct), RADU TODORAN, VALENTIN VIȘAN (redactor șef-adjunct). Fotografii de: IOSIF BERWANGER și CONSTANTIN DUMA.